

DEN *danske* STJERNE

Nr. 2 · Februar 1970 · 119. Årgang

Det inspirerende budskab

AF THORPE B. ISAACSON,

rådgiver i Det Første Præsidentskab

Afdøde præsident Joseph F. Smith udtalte om fasteloven og betalingen af et ærligt fasteoffer: „Det er derfor enhver Sidste Dages Helligs pligt på fastedagen at give sin biskop den mad (eller det tilsvarende beløb), som han og hans familie ville spise den dag, så det kan gives til de fattige til deres gavn og velsignelse; eller i stedet for fødevarer, at den tilsvarende værdi eller det tilsvarende beløb, eller hvis et medlem er velhavende en rigelig pengegave, bliver reserveret og tilegnet de fattige.“ *(Gospel Doctrine, p. 243.)*

Hvis de Sidste Dages Hellige trofast opfyldte fasteloven, og hvis de bad i forbindelse dermed, således som det er befalet, og betalte et ærligt fasteoffer, ville de blive velsignet til overmål — både timeligt og åndeligt — og der ville være tilstrækkeligt med penge i Kirken til at sørge for alle vore fattige, således som Herren har befalet. Han har vist os vejen — Gud velsigne os, at vi må tage fasten, bønnen og befalingen af et særligt fasteoffer, således som Herren så guddommeligt har bestemt det. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Bemærkninger til forsidebilledet:

„Og mens han gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Andreas, Simons broder, i færd med at kaste vod i søen, for de var fiskere.

Jesus sagde til dem: Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.“ (Mark. 1:16-17.)

Kristi kaldelse af fiskerne er skildret i Harry Anderson's maleri, "kaldelsen af fiskerne," hvoraf vi viser et afsnit på denne måneds forside.

Forsiden:

„Kaldelsen af fiskerne“ O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2 · Februar 1970
119. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Kristendommen i virksomhed

„Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse ham?"

PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Med denne betydningsfulde udtalelse bringer Jakob troens afmagt i vanry som en udelukkende intellektuel opfattelse, og antyder betydningen af at *anvende sandheden i ens daglige liv og adfærd.* Han forkynder, at „tro er død og nytteløs, medmindre den giver sig udtryk i et sandt liv og sande kristne aktiviteter." Der har været og er i dag alt for meget misforhold mellem tro og gerninger, mellem forkyndelsen af høje idealer og anvendelsen af disse idealer i det daglige liv og den daglige levevis.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror, ved at anerkende Kristus som Guds bogstavelige Søn, at Han åbenbarede Gud Faderens egenskaber og personlighed — og beviste på denne måde, som Han selv sagde: „Den, som har set mig, har set Faderen." Kirken tror også, at Jesus i sit liv og sine lærdomme åbenbarer en standard for personlig levevis og for sociale forhold, som, hvis den til fulde blev anvendt i de enkeltes liv og i menneskelige institutioner, ikke alene ville forbedre samfundets nuværende dårlige sider, men ville bringe lykke og fred til menneskene.

Hvis det hævdes, at i de sidste to tusind år har de såkaldte kristne folk ikke haft held til at opnå et sådant mål, svarer vi, at hele fejlen kan findes i den kendsgerning, at de har undladt at anvende den sande kristendoms principper og lærdomme.

For enhver oprigtig Kristi følgesvend burde religion ikke alene betegne en følelse af slægtskab med Gud, men også et *udtryk for denne følelse i ens handlinger med hensyn til rigtigt og forkert, og en forpligtelse til at gøre sin pligt.*

Sand religion er livsnødvendig

Dette var uden tvivl den form for religion Patrick Henry havde for øje, da han i sin sidste stund sagde: „Jeg har nu overdraget al min ejendom til min familie. Der er én ting mere, som jeg ville ønske jeg kunne give dem, og det er den kristne religion. Hvis de havde den, og jeg ikke havde givet dem en skilling, ville de være rige; og hvis de ikke havde den, og jeg havde givet dem hele verden, ville de være fattige."

Ren religion giver én magt til at hæve sig over det selviske sensuelle, smudsige liv i det Eucken kalder

„ren natur“, og sætter én i stand til at „erfare en guddommelighed i livet over og på den anden side af fornuftsrealitetens verden.“

„Uden denne religion,“ fortsætter denne filosof, „er ingen virkelig civilisation mulig. En civilisation, der afslår al kontakt med et overnaturligt liv og nægter at oprette de hemmelighedsfulde indre forhold, bliver gradvist en parodi på civilisation.“

I mere end seks tusind år har den menneskelige familie lidt under uhæmmede udtryk for og tilkendegivelser af selviskhed, had, misundelse, begærlighed — dyriske lidenskaber, som har ført til krig, ødelæggelse, fordærv og død. Hvis de simpleste principper i Frelserens lærdomme var blevet overholdt, kunne alt dette have været afvendt.

Kirken formaner bestandig de hellige til at leve op til Evangeliets principper — at yde Gud og alle hellige ting skyldig ærbødighed; leve et liv i ærlighed og renhed, være ærlig i handel og vandel, betale tiende og fasteoffer, huske de daglige bønner, holde søndagen hellig og afstå fra brugen af stimulanser, som f.eks. te, kaffe, spiritus, tobak og nakotika.

Vidnesbyrd styrker

Jeg ville ønske vi alle kunne få et vidnesbyrd som Job, der sagde midt i alle sine trængsler:

„Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre!“

(Job 19:25-27.)

Det er overensstemmelse med Evangeliets ord og idealer og lærdomme, der fører et sådant vidnesbyrd med sig, og hver enkelts styrke vil være i overensstemmelse med styrken og oprigtigheden af dette vidnesbyrd. Når vi har det, kan vi modstå de fristelser, som kommer.

Jeg mindes et brev jeg modtog for nogen tid siden fra en af vore unge piger, som skrev: „Jeg tror på bønnen, jeg overværer søndagsskolen“, og hun omtalte andre af Kirkens aktiviteter. Og så tilstod hun en svaghed, en eftergivenhed, som for hendes gode sjæl ville være som den dræbende frost ville være for en rose. Og hun manglede styrke, — *styrken til at modstå, og det forvoldte den smukke pige megen sorg.*

Hvad vi gør ved konferencerne, i vore warder og grene, i vore grupper, styrker os, *så vi kan modstå det onde, som er udbredt i verden. Vi har alle brug for denne styrke. I denne retning ligger der et stort ansvar hos Kirkens ledere — stavsfunktionærer, ledere i vore warder og grene og i vore kvorum'er og vore organisationer — for de unge ser på os.* Vi er dem, der først bør sætte et godt eksempel ved at adlyde Evangeliets principper, leve op til dem og have tålmodighed og tro til at afvente vor himmelske Faders gerninger og modtage lys fra Ham angående nogle af de problemer, hvoraf der er mange vi ikke kan forstå.

Fire vækkelsesprincipper

Disse principper er få og enkle, og kan, hvis man ønsker det, anvendes af ethvert normalt menneske. Det første af dem, og det grundlag hvorpå et sandt kristent samfund er bygget, er:

Elsk Herren din Gud af hele dit hjerte, hele dit sind og hele din styrke — En tro på et Højeste Væsen, som lever og elsker sine børn — en tro som giver kraft og styrke til sjælen. En vished om, at vi kan nærme os Ham for at få vejledning, og at Han vil tilkendegive sig for dem, som søger Ham.

Et andet er:

Anerkendelse af den sandhed, at livet er en Guds gave og derfor guddommeligt. Den rette brug af denne gave tilskynder mennesket til at blive naturens herre, ikke dens slave. Hans lyster skal kontrolleres og bruges til gavn for hans helbred og forlængelse af livet. Hans lidenskaber skal beherskes og kontrolleres til lykke og velsignelse for andre og til racens evige fortsættelse.

Et tredie princip er:

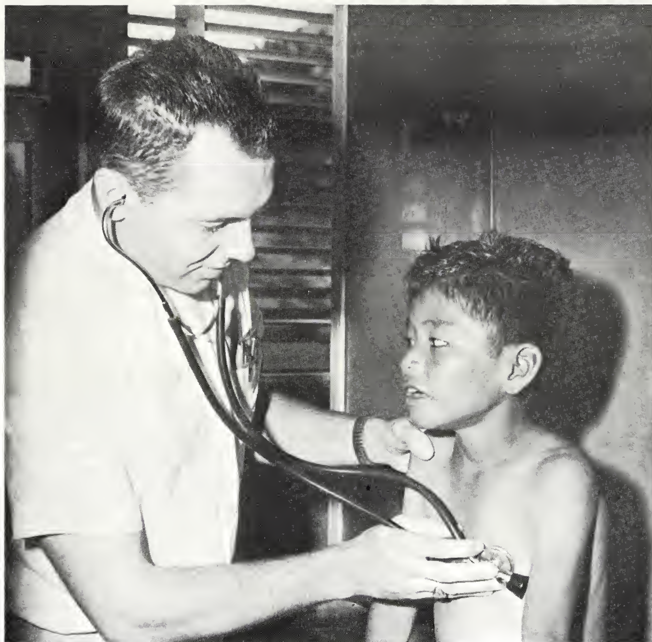
Personlig hæderlighed. Ved dette mener jeg simpel ærlighed hver dag, ædruelighed og respekt for andres rettigheder, så man kan vinde sine medmenneskers tillid. Denne erkendelse gælder såvel nationer som enkeltpersoner. Det er lige så galt for en nation at stjæle fra en anden og undertrykke den, fordi den har magt til det, som det er at en enkeltperson røver fra sin næste og dræber ham.

Et fjerde vigtigt princip er:

Samfundsmæssig bevidsthed, som hos enhver vækker den erkendelse, at det er hans pligt at gøre verden bedre, fordi han er blevet sat her. Selve kærnen og ånden i denne regel udtrykkes i Profeten Joseph Smiths udtalelse: „Hvis mit liv ikke er af nogen værdi for mine venner, er det ikke af nogen værdi for mig.“

En dag vil intelligente menneskelige væsener være klar over betydningen og nytten af at leve i det rigtige forhold til hinanden. Denne tilstand kan opnås, ikke blot ved tro eller ved oratoriske udgydelser, men ved i forretningslivet og i det sociale og nationale liv *at anvende Jesu Kristi Evangeliums principper, der velsigner den, som overholder dem, og velsigner alle, som kommer inden for den gode ånds udstråling.*

Verdensorden

AF DR. G. HOMER DURHAM

To kapitler i Mattæus-Evangeliet, 24. og 25. kapitel, beretter om Jesu udtalelser, „Da han nu sad på Oliebjerget." (24:3.) Dér besvarede Han disciplenes spørgsmål: „Hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?" (24:3.)

Nogle bemærkelsesværdige forandringer blev forudsagt. Der blev fremsat mange advarsler. Der blev givet flere store lignelser. „Og dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme." (24:14.) „Thi ligesom i Noas dage, således skal det gå ved Menneskesønnens komme." (24:37.) „Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen." (25:13.) Så fulgte to store lignelser, talenterne (25:14-30) og den sidste dom (25:31-46).

Disse lignelser bliver ofte diskuteret ude af deres sammenhæng, adskilt og alene. Som litteratur, som tankesprog, som undervisningstilfælde kan de udmærket stå adskilt og alene. I sammenhæng er de imidlertid en del af et profetisk instruktionssystem, der blev givet til disciplene af Frelseren i et bestemt milieu på Oliebjerget, således som det berettes i Mattæus 24 og 25.

I sammenhængen er det underforståede ved disse lignelser tydeligt. I lignelsen om talenterne er påbudet det, at vi med intelligens og klogskab skal anvende det, som vi har mod-

taget fra Herren. Vi skal forbedre på det, som vi har modtaget, på det som vi er ansvarlige for. Vi skal være gode, nyttige og trofaste tjenere. Så kan vi måske fortjene ordene: „Gå ind til din Herres glæde." (25:21, 23.) Men med gråd og tænderskæren gik „den unyttige tjener ud i mørket udenfor.“ (25:30.)

I lignelsen om den sidste dom tilbød Jesus, formodentlig for at Hans disciple ikke skulle antage, at gevinst kun gjaldt materielle goder (idet „talenter“ var et eksempel om penge), straks at give et indblik i, hvorledes den enkelte virkelig kan opnå „gevinst“ eller få det i tilgift.

„Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed . . . skal alle folkeslag samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene.“ (25:31-32.)

Lignelsen om den sidste dom afsluttede den omfattende instruktion, der blev givet på Oliebjerget ved denne lejlighed. Den er højdepunktet. Den kommer lige til pointen. Den supplerer, understøtter og forstærker betydningen af de to store bud, kærligheden til Gud og kærligheden til næsten.

Hvorledes gør man sig værdig til retfærdigheden? til plads sammen med fårene på Kongens højre side? Hvorledes finder man plads i selskab med dem, der skal høre ordene: „Kom hid, min Faders velsignede! Arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.“ (25:34.)

Svaret, berettes der, var at mætte de sultne, give de tørstige at drikke, huse de fremmede, klæde de nøgne, trøste og tage sig af de syge og dem „i fængsel“ (25:35-36.) Og disse velgerninger og denne hjælp blev påkaldt for „mine mindste . . .“ (25:40.).

I lignelsen var det dem, som gav agt på disse påbud, som modtog det glade budskab. De, som ikke gav de sultne mad, ikke gav de tørstige at drikke, ikke gav de fremmede og de nøgne husly og klæder, ikke besøgte de syge eller dem, der var i fængsel, befandt sig på Kongens venstre side. De hørte ordene: „Gå bort fra mig, I forbandede . . .“ (25:41.) „Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.“ (25:46.)

Denne store tale skitserer et praktisk program for alle mennesker. Vi skal forbedre vore af Gud givne talenter for at kunne tjene vore medmennesker. Vi er især kaldet til at tjene dem, der lever under uheldige forhold eller lider nød. At måske ikke alle kan eller vil gøre dette, er underforstået i begge lignelser. Der ligger heri en udfordring til hver enkelt. Vil jeg blive regnet iblandt dem? Det er i ellevte time, Hvad kan jeg gøre? Læren udfordrer også grupper, byer og nationer.

Jeg tror især ikke, at et velhavende, begavet menneske, som bor i et velfærdsland, som sørger for lægehjælp, føde, klæder og understøttelse gennem det offentlige, nødvendigvis vil befinde sig mellem „fårene“. Jeg tror heller ikke at et venligt omsorgsfuldt menneske i et grusomt, hjerteløst, undertrykt land vil ende blandt „bukkene“. Men jeg tror, at den opfattelse, at man skal forbedre sine talenter og yde barmhjertighed, udmærket kan henvende sig til organiserede grupper såvel som til enkeltpersoner, eller omvendt.

For øjeblikket understreger Kirken specielt to ting: for det første et sundt familieliv, der skaber kærlighed, støtte, udvikling og uddannelse og en følelse af retskaffenhed for alle medlemmer som Guds børn. Et barn, som lærer at synge „Jeg er Guds kære barn“, er godt beskyttet mod den moralske slaphed og de dertil hørende kriser i vort moderne samfund. Han eller hun har også begyndelsen til at være godt styrket og forberedt til at magte forudsætningerne for talenterne og den sidste dom som nøglerne til personlig og fælles lykke, og en god verdensorden. Den anden ting, der nu lægges særlig vægt på i Kirken, er: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt.“ (L. & P. 107:99.)

De to store lignelser fra Oliebjerget stiller disse indtrængende opfordringer i et betydeligt perspektiv. I dem ligger fremtidssyn og udfordring til personlig frelse. Det er meget sandsynligt, at der i disse lærdomme er grundlag for at reducere uroen i verden og bidrage til en bedre verdensorden. O

Forts. fra side 58

Jeg kunne klart se moralen. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive apostel eller få en anden officiel stilling i Kirken, den tanke faldt mig slet ikke ind. Dog vidste jeg, at de sovende apostle hentydede til mig. Jeg var faldet i søvn på min post, som alle gør, der er blevet guddommeligt udpeget til at gøre noget og så gør noget andet.

Men fra den time blev alt forandret — jeg blev et helt andet menneske. Jeg holdt ikke op med at skrive, for præsident Brigham Young, som havde lagt mærke til nogle af mine bidrag i de hjemlige aviser, skrev til mig og rådede mig til at udvikle, hvad han kaldte min „skrivende gave“ til at fremme sandheden og retfærdigheden på jorden. Dette var hans sidste råd til mig. Han døde det samme år, medens jeg stadig var i missionsmarken, . . . jeg arbejdede i staten Ohio. Jeg fortsatte med at skrive, men nu var det for Kirken og Guds rige. Dette var min første og fornemste opgave — alt andet kom i anden række.“ O

Hvor meget er du værd?

AF ELWIN C. NIELSEN

„Han er så indbilsk. Han tror, han er bedre end alle andre. Han optræder, som om han gør dig en tjeneste bare ved at tale med dig.“

De fleste af os har haft denne følelse overfor en eller anden på et eller andet tidspunkt i vort liv. Mange ville dog rimeligvis blive ulykkelige over at vide, at næsten enhver har indbilskhedens sæd liggende skjult i sig. Det er som følge heraf nødvendigt for os at vide, hvad der forårsager den slags uretfærdige stolthed, og hvorledes den kan forhindres. Paradoksalt nok er den mest indbilske person sædvanligvis den, som har den laveste mening om sit eget værd. Hvordan det så end er gået til, er han bange for, at han inderst inde virkelig er en person, som ikke er værd at have med at gøre eller værd at holde af.

Nancy havde finere tøj end nogen anden i byen. Selv til en havefest var hun velklædt — næsten for velklædt — skønt hun sjældent gik til havefester, og når hun gjorde det, holdt hun sig til sin mand og vægrede sig ved at blive inddraget i samtale med andre. Hvis man mødte hende på gaden, var hun endnu mindre snaksom. I virkeligheden fortalte mange mennesker, at hun så på dem og gik forbi uden at genkende dem. De troede, at hun var overlegen på grund af sin mands rigdom og følte sig hævet over at omgås almindelige mennesker. I virkeligheden var det modsatte tilfældet. Fjernt fra at se ned på sine naboer som „ringere“, var hun ubevægelig af angst i deres nærværelse og kunne ikke formå sig selv til at tale. Hun vidste, at hendes mands sociale position ikke på nogen måde gjorde hende bedre, og følte, at hun aldrig ville kunne leve op til de krav, som denne position stillede. I virkeligheden var Nancy så indviklet i sine egne angstfølelser og følelsen af sin egen utilstrækkelighed, at hun ikke havde tid til at tænke på andre mennesker.

Den slags angstfølelser, som Nancy havde, og som mennesker i stor udstrækning ikke selv er klar over, at de har, kan være ødelæggende. Enhver har behov for at føle, at man holder af ham bare for hans egen skyld uden hensyn til hans ydre præstationer eller udseende. Det kan være godt nok at have ydre fordele, men hvis f. eks. en mand føler, at hans hustru kun elsker ham for hans professionelle prestige eller den levestandard, han søger for, vil han temmelig sikkert skaffe sig selv mange bekymringer. Mon han er noget værd bortset fra sin bankkonto og sit medlemskab af klubben? Han vil gøre alt for at undgå sådanne tanker, vil måske prøve at skubbe dem ud af sin bevidsthed. Men alligevel vil tanken være der og gøre ham bange for at granske sit indre alt for dybt for at finde ud af, hvad det kan være, der gør ham så uønsket. På den måde vil han ikke være i stand til at se værdien og storheden i sit eget indre. En mand, som var meget dygtig indenfor sit fag, og som også havde haft held med sine forretninger, havde på en eller anden måde følelsen af, at den eneste grund til, at hans hustru blev hos ham, var hans verdslige succes. Denne frygt tvang ham til at arbejde hårdere endnu, for at hun ville blive hos ham. Selvom hun i deres diskussioner fortalte ham det, kunne han ikke forstå, at det netop var *ham*, hun virkelig trængte til, og at hun følte sig tilsidesat. Han blev både vred og forskrækket over det, så han arbejdede hårdere og forsømte hende endnu mere. Da hun til slut forlod ham for at finde en, som kunne give af sit eget selv, blev manden fuldstændig slået ud og begik selvmord.

Hvad er uretfærdig stolthed?
Et menneske, som har den slags angstfølelser, vil bære uretfærdig stolthed til skue, og det er efter min definition et forsøg på at prøve at få erstatning for følelsen af sit eget mindreværd ved at hæve sig selv til skyerne på andres bekostning. På denne måde vil den indblidske overføre sine mindreværdskomplekser til andre. Han prøver på at overbevise sig selv om, at han er en meget betydningsfuld person, bedre end de fleste af dem, han er omgivet af, og han vil prøve på at hævde denne følelse og indbildning ved at ydmyge andre, når som helst det kan lade sige gøre.

Ross gør dette ved at diskutere. Ligegyldigt hvad andre siger, så er det forkert, og igennem sit væsen lader Ross forstå, at hvem som helst, der har sådanne tanker, virkelig er et fjols.

Medens uretfærdig stolthed er alt for iøjnefaldende hos den, som vi betragter som indbildsk eller fuld af pral, kan den sommetider optræde i listig forklædning. Den, som ikke kan tage imod en kompliment på en fin måde og siger: „Åh, det mener du jo slet ikke," eller, „Åh, den gamle las. Jeg har haft den så længe, at jeg næsten skammer mig over at gå med den," sætter bevidst den anden i forlegenhed, fordi denne er nødt til at bevise sine udtalelser og drager den andens smag eller dømmekraft i tvivl.

I stedet for at overføre frygten for sin egen utilstrækkelighed på andre forekommer en sådan person simpelthen at være utilfreds med sig selv med alt og alle. Der er intet, hans synes om. Hvis hans søn får ug/ i engelsk, gør han automatisk vrøvl over, at det ikke er ug. Han kan ikke åbent udtrykke sin beundring for andre overfor sin egen søn af frygt for, at en sådan udtryksmåde overfor sønnen vil være et tegn på de andres større betydning. Hans stolthed bliver let såret, og han er utilbøjelig til at sætte den på spil ved at optræde sådan, som han i virkeligheden er, uden undskyldninger eller påskud.
En sådan indstilling er lige så selvtilintetgørende, som den er indbildsk. Individet sætter i alle tilfælde sin egen frygt over sit forhold til andre mennesker. Han kan ikke være hjertelig og imødekommende overfor andre, og han kan ikke bruge det bedste af sin energi til at udvikle de muligheder, som Gud har givet ham, fordi han har altfor travlt med at komme med undskyldninger, kritisere eller forlange, at andre skal opføre sig bedre.

Standpunkter, som kræver selvrespekt
I modsætning til disse selvopgivende standpunkter, vil det menneske, som opfatter sig selv som en, der er værd at omgås, opføre sig på en måde, som er i overensstemmelse med denne opfattelse af sig selv. Så længe han er tilfreds med sig selv som menneske, vil denne tilfredshed være noget af det, som ligger længst borte fra defensiv, uretfærdig stolthed. Den vil snarere simpelthen være en del af den kendsgerning, at han ved, hvem han er, og hvad han vil. Han vil ikke bekymre sig om at blive fuldkommen netop nu, men vil se på sig selv som en, der stræber tilstrækkeligt efter at blive det. Han vil være fuldstændig villig til at lade folk få lov til at forestille sig ham, som den, han er, og han vil acceptere dem på samme grundlag, uden misundelse, fordømmelse eller sammenligning. Når han opdager nogen med større talenter end hans egne, vil han ikke på nogen måde prøve at bagatellisere værdien af disse talenter. Han vil snarere reagere med et hjerteligt bifald, med den samme begejstring han viser for dem, som er mindre talentfulde. Da han er klar over sit eget værd, føler han sig ikke truet, når han ser, hvad andre er værd, og i stedet for at blive stødt over andres uretfærdige stolthed, vil han forstå og føle med dem i deres frygt, og han vil nære ønske om at hjælpe dem. Og de behøver hans hjælp, fordi der ikke findes nogen ensomhedsfølelse så dyb som hos den, der ikke regner sig selv for en egnet kammerat.

Jeg har en ven, som viser den slags selvsikkerhed i sit forhold til andre mennesker. Til nogle kan han sige, „Jeg håber, du synes om mig, fordi jeg kan lide at være i din nærhed, og jeg ville gerne tilbringe mere tid sammen med dig." På denne måde løber han risikoen med at stille sine egne følelser til skue og erklærer åbent sig selv for at være tiltrækkende nok til at kunne virke for en sådan forbindelse, hellere end bare lade det gå sin gang.

Selvsikker kærlighed
Men hvad med vrede og begær? Vil et værdigt menneske komme ud for disse lavere føleser? Sikkert nok, men han vil ikke bruge dem som undskyldning for at angribe andres karakter. Han vil vedkende sig dem og handle med dem på passende måde. Han kan sige til sit barn: „Jeg bliver meget vred, når du slås med din søster," og han kan tage passende disciplinære forholdsregler, men han angriber ikke barnets karakter ved at fortælle det, hvor slemt det er. Den, som angriber andres karakter på en sådan måde, lader formode, hvad enten han mener det eller ej, at hans karakter er bedre.

Jesus sagde ikke, at vi skulle elske andre *mere* end os selv, men *som* os selv. Den ligeberettigelse, som denne udtryksmåde antyder, er meget vigtig, for det synes at ligge i menneskets natur, at det ikke virkelig kan elske en anden, hvis det ikke selvtillidsfuldt elsker sig selv.

Carl Rogers, den store nulevende psykolog, hævder, at denne positive selvtillid er nødvendig for virkelig personlig vækst. Han tror, at mennesker er født med en fundamental handlekraft til at aktualisere sig selv, det vil sige til at udvikle sig selv mentalt, moralsk, åndeligt og fysisk til den højest mulige grad. Han tror imidlertid, at man ikke kan aktualisere sig selv, med mindre man er oprigtig med at undersøge sig selv. Man må kende sin styrke og svaghed under alle former, sine gode og dårlige indskydelser. Rogers tror, at hvis man indser alle sine muligheder for både styrke og svaghed, vil man forestille sig, at man inderst inde er god og vil vælge at opføre sig på en sådan måde, at man kan virkeliggøre den godhed, man har inden i sig.

Syv måder til positiv selv-iagttagelse

Hvordan kan man udvikle en positiv selv-iagttagelse på fyldestgørende måde til at trænge uretfærdig stolthed ud af ens liv? Der findes ingen magisk formel, men her er nogle forslag, som ofte kan hjælpe:

1. *Øv dig i at undersøge dig selv for vrede.* Den frygt, som fører til uretfærdig stolthed, opstår ofte, fordi folk, som har lært, at vrede er en dårlig følelse, bliver forskrækkede, når de opdager den hos sig selv. Vrede er egentlig, som tidligere antydet, en normal følelse, som skal erkendes og behandles på en måde, der er socialt og moralsk acceptabel. Det samme kan siges om andre såkaldte lavere følelser.

2. *Øv dig i at beskrive alle dine følelser og indskydelser.* Lær at kende dig selv, som du virkelig er. Dermed skal ikke antydes, at man skal svælge i sine svagheder, men have styrke til at lære sine stærke og svage sider at kende. Psykologistuderende har lært, at efterhånden som et menneske udforsker sig selv på en ikke-dømmende måde, afslører det langsomt nye ting om sig selv, og der, hvor det frygtede at finde svaghed, finder det næsten altid styrke.

3. *Lav periodisk en liste over dine stærke sider.* De fleste folk er bange for virkelig at se på sig selv på en positiv måde. Jeg beder ofte folk om som en øvelse at lave lister over ting, som de gør meget godt, og ting, som de gør meget mangelfuldt. Derpå beder jeg dem om at sammenligne længden af de to lister. Den negative liste er ofte adskillige gange længere end den positive, ikke fordi folk er så mangelfulde, men fordi de er bange for at tænke positivt om sig selv. De er blevet vant til den idé, at det er dårligt at tænke godt om sig selv, og de frygter, at de vil forekomme indbildske.

4. *Øv dig i at sætte dig selv på spil mod andre.* Læg dine positive følelser mod andre åbent frem, hvor man kan se dem og anerkende dem eller forkaste dem. „Jeg kan godt lide den måde, du udtrykker den tanke på," „Jeg kan godt lide den måde, dit hår sidder på," eller „Jeg kan netop lide dig," er eksempler på ting, som den, der er uretfærdig stolt, ikke udtrykker tilstrækkelig tit. Når han udtrykker noget sådant, angler han ofte efter en kompliment til gengæld.

5. Som en øvelse til en familieaften eller ved en fornøjelig middag kan du fortælle hvert medlem af din familie efter tur *alle de ting om ham, som du virkelig holder af.* For de fleste af os lykkes det ikke at sørge for tilstrækkelig positiv opmærksomhed og støtte selv overfor dem, vi holder mest af.

6. *Vær årvågen overfor mulighederne for at hjælpe andre til at bevise deres eget værd.* Den, som ikke lader nogen anden få et ord indført, eller som ikke lytter opmærksomt til andre, lader formode, et hans egne forestillinger er mere vigtige. Den, som er sikker på sit eget værd, bliver snarere begejstret over andres talenter og ideer, som kan være forskellige fra hans egne, end han giver sig til at ærgre sig over, at han ikke selv er i besiddelse af dem.

7. *Bestræb dig bevidst på at bryde dine kedelige vaner.* Tænk nye tanker, tag en anden vej hjem, udfør dit arbejde på en anderledes måde, tilbring nogle få minutter med at læse noget usædvanligt, måske noget, som du ikke er enig i. De fleste nedtrykte, usikre mennesker opfatter sig selv som jordbundne og ubetydelige. Folk, som opfatter sig selv som interesserede og årvågne, er mere egnet til at blive trygge, selvtillidsfulde — og ydmyge.

Disse forslag foregiver ikke at være altomfattende, men de kunne supplere andre sunde ideer til brug for den, som er i færd at lære sig selv bedre at kende. Ingen vil være i stand til at kende sig selv fuldstændigt. Det vigtigste er *at være på det rene med det* og at *prøve på det.* De, som virkelig prøver, vil opdage, at de lærer at værdsætte andre mere, efterhånden som de lærer at værdsætte sig selv. O

Selvmord
Hvert eneste menneske er til gavn for menneskeheden blot i kraft af, at det er til.

Rousseau
(d. 1778)

Den store hvide Gud var

Det gamle Amerikas store hvide Gud lever stadig!
I arkæologernes og historikernes opdagelser og skrivelser fremgår han nu som en uangribelig realitet. Mysteriet, som så længe hvilede over nationernes forvirrende traditioner, er løst af moderne forskning og nylig fundne, men århundredegamle dokumenter, som åbner et vidt udbredt syn på denne guddommelighed og hans arbejde på den vestlige halvkugle.
Der var en sådan Gud!
Han kom til Amerika længe før Columbus.
Han underviste de gamle i sin sande religion, oprejste nogle af deres døde, helbredte mange syge, lærte dem nye og mere produktive landbrugsmetoder og grundlagde en regering af lighed og fred.
Han kom pludselig og forsvandt pludselig på overnaturlig måde.
De gamle betragtede ham som Skaberen, der kom til jorden i legemlig form.
Hvem kan tvivle på de mange vidnesbyrd, der findes?
Ingen kan med held benægte, at han var en kristen guddommelighed.
At hans lærdomme var beslægtede med Bibelen, er der mange, der bredvilligt indrømmer.
Og at han lovede at vende tilbage, er en anerkendt, bibelsk kendsgerning, bekræftet af senere historiske beretninger.
Traditionen om en hvid Gud i det gamle Amerika blev bevaret gennem generationer af indianere fra Chile til Alaska, og den har ligeledes været særlig vedvarende blandt Polyneserne fra Hawaii til New Zealand.
I hovedpunkterne er alle sådanne traditioner enige. De varierer i navne og underordnede punkter fra ø til ø og

en realitet

AF ÆLDSTE MARK E. PETERSEN, medlem af De Tolvs Råd.

fra land til land, men hovedtrækkene forbliver de samme: der var en stor hvid Gud. Han viste sig blandt deres forfædre, tjente dem en tid og forlod dem så igen. Nogle siger, at han steg op til himlen.

Så sandfærdige er de beretninger, der nu findes om ham, at de bevirkede at Paul Hermann i sin bog *Menneskets erobring* (The Conquest of Man) siger:

„Når man overvejer dette omhyggeligt, kan man kun drage den slutning, at Den Lyse Gud Quetzalcoatl virkelig har levet, at han hverken var et spansk propagandanummer eller en legende skabt i indianernes fantasi." (Side 72)

Dette væsen var kendt som Quetzalcoatl i dele af Mexico, oprindelig i Cholula området. Han hed Votan i Chiapas og Wixepechocha i Oafaca, Gucumatz i Guatemala, Viracocha og Hyustus i Peru, Sume i Brazilien og Bochica i Colombia.

I Peru kaldte man ham også Con-tici eller Illa-Tici, Tici betyder både Skaberen og Lyset. I Mayan var han især kendt som Kukulcan.

På de Polynesiske øer hed han Lono, Kana, Kane eller Kon og sommetider Kanaloa — Det store Lys eller Stor Klarhed. Han var også kendt som Kane-Akea, den store forfader, eller Tanga-roa, havets og solens gud.

Hvordan så han ud, denne store hvide Gud?

Han blev beskrevet som en høj, hvid mand med skæg og med blå øjne. Han gik med lette, løsthængende klæder.

Han kom fra himlen og vendte tilbage til himlen.

Og hvad gjorde han, da han kom? Han helbredte de syge, gjorde de blinde seende, kurerede de lamme og oprejste nogle af de døde. Han underviste i at leve et bedre liv, idet han sagde til folket, at de skulle gøre mod an-

dre, som de ønskede, at andre skulle gøre mod dem, at elske deres næste som sig selv og altid vise venlighed og næstekærlighed.

Han syntes at være en person med megen autoritet og umådelig venlighed. Han havde magt til at gøre bakker til dale og dale til høje bjerge. Han kunne få vandet til at vælde frem af den massive klippe.
Foruden at give dem regler for, hvordan de skulle leve fredeligt med hinanden, ansporede han dem til større kundskaber og lærte dem også bedre landbrugsmedtoder.
En bemærkelsesværdig ting ved hans komme var, at han viste sig efter en periode med mørke i hele landet, hvorunder folket havde bedt om at få solen tilbage. Mens mørket endnu herskede, „led de meget og bad og aflagde løfter til dem, som de antog for deres guder og bønfaldt dem om det lys, der ikke kom." Da lyset så vendte tilbage, kom denne „høje, statelige, hvide mand, hvis udseende og personlighed vakte stor respekt og ærefrygt . . . Og da de så hans magt, kaldte de ham skaberen af alle ting, Begyndelsen, solens Fader." (Pedro de Cieza de Leon, *Inkaerne* (The Incas.)

Denne personlighed ansporede også folket til at bygge templer til gudsdyrkelse, da han underviste dem i sin religion, og hans tilhængere var meget oprigtige. (Pierre Honore, *På jagt efter den hvide Gud*. side 16 (In Quest of the White God, p. 16) Da han forlod dem, lovede han dem at vende tilbage, hvilket er årsagen til de indfødtes venten på hans komme, ligesom jøderne venter på deres lovede Messias.

Troen ledte dem imidlertid i ulykke, da spanierne kom til Amerika, og da kaptain Cook sejlede til Hawaii-øerne. Men disse tragedier tjente kun til at forstærke beviset for hans eksistens.

Da de spanske Conquistadores nåede Sydamerika, skred en af Pizzaros løjtnanter i land iført hjelm og brystplade og med et skinnende gevær. Hans tilsynekomst gjorde indtryk.

De indfødte på stranden iagttog ham med forbløffelse. Det var en hvid mand! Da Pedro de Candia skred hen imod dem, knælede de ned foran ham og begyndte at sige: „Viracocha, Viracocha." Det forvirrede den galante Pedro. De indfødte kom nærmere og omringede ham. Da han selv var bange, affyrede han geværet i luften, idet han forventede, at han kunne skræmme de indfødte bort. Me de rørte sig ikke. I stedet for hviskede de: „Illa Tiki Illa Tiki," hvilket betyder „Lysets Gud."
Indianerne troede, at han var deres tilbagevendte Hvide Gud Viracocha, og at han med sit gevær kontrollerede både torden og lys.

Hernando Cortez blev ligeledes antaget for at være den tilbagevendte hvide Gud, da han kom til Mexico i 1520. Da kystbeboerne så, at han var hvid, leder for sine mænd, og at han kom i et stort skib med hvide sejl, løb de hurtigt til deres hersker og bekendtgjorde, at den store hvide Gud var ankommet.

Dette havde en slående virkning på Montezuma. Han huskede, at da han blev kronet til regent, havde præsterne af Aztec-dyrkelsen mindet ham om at: „Dette er ikke din trone; du har den bare til lån, og den skal en dag overgives til dens retmæssige ejer." (Pierre Honore, op. cit. p. 66)

Montezuma lagde straks planer om at hilse Cortez med al den respekt, som han skyldte den hvide Gud, hvem hans Aztec-religion havde lært ham at forvente. Man bragte Cortez kostbare gaver; rigets rigdomme blev åbnet for ham. Han blev virkelig æret som en guddom. Men hans forræderi ændrede snart dette, og det resulterede i krig. Montezuma mistede tronen og livet. Men traditionen blev tilbage.

Da kaptain James Cook sejlede ind i de fredelige vande ved Hawaii-øerne, blev han også forvekslet med den hvide Gud. De indfødte dér havde ligesom deres slægtninge i Amerika længe ventet deres store hvide Guds andet komme.

Da de så kaptain Cook, en hvid mand med stor magt, der sejlede i et stort skib med store sejl, som de indfødte aldrig før havde set, modtog og tilbad de naive Hawaianere ham som deres længe ventede guldhårede gud Lono. Mærkværdigt nok var kaptain Cook landet under Makahiki festivalen, den højtidelighed, der holdt traditionerne om den hvide Gud Lono i live. Kong Kalaniopuu bød ham og hans selskab velkommen, og de indfødte præster førte ham med stor højtidelighed til den store stenomkransede pyramide, som var Lonos tempel. Med forbavselse accepterede den britiske opdagelsesrejsende, der var villig til at modtage enhver æresbevisning, som de ville skænke ham, deres hyldest.

Men hans mænd var alt andet end engle, og under deres plyndring nedkaldte de de indfødtes raseri over hele Cook-selskabet. I krigen, der fulgte, mistede Cook livet. Men endnu engang levede traditionen videre.

Den hvide Guds ofte fortalte historier har ikke kun holdt sig gennem årene, men hans lærdomme er stadig af stor værdi for de indfødte.

I årevis var det kvinderne, der bevarede traditionerne og slægtshistorien, fordi mændene gik i krig og mange blev dræbt. De fortalt disse historier til deres børn og børnebørn.

En af de usædvanlige overleveringer er den, der er fortalt i Stephens *Episoder under rejser i Central Amerika*.

(Incidents of Travel in Central America). Forfatteren citerer, hvad Fuentes, historieskriver, der skrev om det gamle kongerige Guatemala og Toltecan-indianerne, fortalte om disse folks herkomst.
De var, sagde han, israelitter, befriet fra Faraos tyranni af Moses. Efter at have krydset det Røde Hav blev de afgudsdyrkere på grund af de lokale folks indflydelse; og for at undslippe fra Moses' irettesættelser strejfede de omkring. Under ledelse af en mand ved navn Tanub blev de ført fra Kontinent til Kontinent, indtil de til sidst kom til et sted, som de kaldte De Syv Huler (The Seven Caverns), en del af kongeriget Mexico, hvor de grundlage byen Tula. Historien fortæller, at fra Tanub, deres leder opstod Tula- og Quiche-familierne.
Andre traditioner fortæller om fire brødre, som ledte deres familier fra lande langt mod øst over havene til den nye verden, hvor de grundlagde og byggede byer.
Popol Vuh*, de gamle Quiche Mayaers hellige bog, afslører, at de første amerikanere troede på en guddommelig treenighed. De troede også på en himmelsk fader og en himmelsk moder, og at den evige Fader og hans elskede Søn var himlens og jordens skabere. Treenigheden er kendt som Caculha Huracan, Chipi-Caculha og Rexa-Caculha. De blev kaldt for Himlens Hjerte.
Popol Vuh taler også om, at skabelsen er blevet fuldendt af denne treenighed — tre guddomme — altets skabere.
Det har nu vist sig, at disse første amerikanere har haft en høj kultur på mange områder, og de var dybt religiøse. De troede ikke på nogen kønsløs, formløs, fantom-lignende gud. For dem var treenigheden virkelige personer, der havde køn og personlighed, og der var en moder i himlen.
Denne hellige bog fortæller også, at de første amerikanere troede på en forudtilværelse, og på en djævel, som også levede i denne forudtilværelse, hvor han pralede af sin åndfuldhed og magt, idet han sagde: „mine øjne er som sølv, klare strålende som ædelstene, som smaragder, mine tænder skinner som fuldendte stene, som himlens ansigt . . . Derfor er jeg solen, jeg er månen, for alle mennesker."
Den onde skabning sukkede efter at tilrane sig Guds ære, men det mislykkedes. „Hans eneste ambition var at ophøje sig selv og at herske."
Manuskriptet fra de gamle indianerkilder forklarer, at på dette tidspunkt „var hverken vor første moder eller fader blevet skabt."
Der er også historien om kvinden, der fristes til at spise frugten af et træ og spørger: „Skal jeg dø? Er jeg fortabt, hvis jeg tager en af disse frugter?"
Historien om syndfloden (Noas) bliver fortalt blandt de første amerikanere og polynesiere.
Traditioner i det nordlige Mexico, især blandt Yaqui indianerne, beretter om et levn, et råd på tolv hellige mænd, som virkede religiøst blandt folket. De fortæller også om en slags sakramente, nadveren, hvor de indfødte spiser og drikker indviede sindbilleder med tegn på stor sorg, til erindring om deres guddom.

* Popol Vuh — skrevet i det 17. århundrede af indfødte skribenter på latin. Originalerne fra før-Columbus var skrevet med hieroglyffer.

Religion var en væsentlig del af disse gamle amerikaneres liv, ligesom den var det for polynesierne, om hvem det fortælles, at de bragte deres religion med sig fra Amerika, da de udvandrede. Der er skrevet tykke bind om det.
Hvem var denne store hvide Gud?
Da Jesus Kristus virkede i dødelighed blandt jøderne talte han om en anden gren af troende — hans andre får. (se Johs. 10.) Han lovede at drage til dem og virke blandt dem. Dette gjorde han — i Amerika.
I det gamle Amerika virkede profeter også, ligesom andre gjorde det i Palestina i den samme tidsperiode. Disse profeter i Vesten skrev deres hellige historie, og ligeså gjorde profeterne i Palestina, og på denne måde blev et andet helligt skrift forberedt. Det er kendt som Mormons Bog og fortæller om Guds handlemåde med det gamle Amerika, ligesom Bibelen beretter om Den gamle Verdens hellige historie.

Mormons Bog fortæller omstændighederne ved den hvide Guds komme, en begivenhed, der indtraf efter hans opstandelse i Palestina. Der levede millioner af mennesker i Amerika dengang. Nogle troede på Kristi komme til deres land. Andre spottede.
De troende tjente Herren; de, der spottede, fulgte den onde vej.

Da korsfæstelsen fandt sted og jordskælv rystede Palestina, for endnu værre rystelser, storme og brande over den vestlige halvkugle. Mormons Bog fortæller historien:
„Og i det fire og tredivte år på den fjerde dag i den første måned rejste der sig en vældig storm, en sådan, som man aldrig før havde set magen til i hele landet.
Og der rasede også et voldsomt og forfærdeligt uvejr; og der var en forfærdelig torden, som rystede hele jorden, som om den skulle revne i mange stykker.
Og man så overalt skarpe lyn, som man aldrig før havde set i landet.

Og byen Zarahemla kom i brand." (3 Nephi 8:5-8.)
Efter beretningen var ødelæggelserne enorme. Hovedveje var brudt op, byer var sunket, mange mennesker var blevet dræbt, og hele landets overflade havde ændret sig — alt dette indenfor omkring tre timer.
Så, „ . . . Og det skete, at der lå et tæt mørke over hele landet, så at indbyggerne, der ikke var omkommet, kunne føle tågen, som forårsagede mørket." (3 Nephi 8:20.)
Efter denne tilstand, der vedblev i tre dage, kom der en røst: „ . . . Og hele folket hørte den og var vidne til, at den sagde:
O, I indbyggere i disse store byer, som er faldet, I, som er af Jakobs slægt, ja, af Israels hus, hvor ofte har jeg ikke samlet jer, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og plejet jer . . .
. . . hvor ofte ville jeg ikke have samlet jer, som en høne samler sine kyllinger, men I ville ikke." (3 Nephi 10:3-5.)
Nogle dage senere var en stor mængde samlet rundt omkring templet, som lå i Overflødighedens land, og der hørtes en røst tre gange:
„Og se, tredie gang forstod de røsten, som de hørte, og den sagde til dem:

Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.
Og da de forstod, rettede de igen blikket op mod himlen, og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem; og hele mængden rettede deres øjne mod ham, og de vovede ikke at åbne munden, ikke engang den ene til den anden, og de vidste ikke, hvad det betød, thi de troede, at det var en engel, som havde åbenbaret sig for dem.
Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:
Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede at han skulle komme til verden.
Og se, jer er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen.
Og da Jesus havde talt disse ord, faldt hele mængden ned på jorden; thi de kom i hu, at det var blevet forudsagt iblandt dem, at Kristus skulle vise sig for dem efter sin himmelfart.
Og Herren talte til dem og sagde:
Stå op og kom til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder.
Og mængden trådte frem og stak hænderne i hans side og følte arrene efter naglerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, den ene efter den anden, indtil de alle var gået frem, og de så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder, og nu vidste de med sikkerhed og bar vidnesbyrd derom at det var ham, om hvem profeterne havde skrevet, at han skulle komme.
Og da alle var kommet frem og selv havde set det, råbte de alle som med en stemme og sagde:
Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn!
Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham." (3 Nephi 11:6-17.)
I dagene, som fulgte, indførte denne samme guddommelige gæst velsignelsen af brødet og vinen til nadveren; Han kaldte alle deres syge, plagede, lamme, blinde og stumme frem og helbredte dem; han organiserede en forvaltning til at undervise og døbe i hans navn, og han gav disse ledere og mængden råd angående sin lære.
Og efter mange dage „... kom en sky og overskyggede folket, så de ikke kunne se Jesus.
Og medens de var overskyggede, forlod han dem og opfor til himlen." (3 Nephi 18:38-39)
Dette er den sande historie om den store hvide Gud. Han er Jesus Kristus alverdens Frelser. ○

Menneskets ånd
er ikke et skabt væsen:
den eksisterede fra
evigheden og vil
eksistere i evigheden.
Noget skabt kan ikke
være evigt.

Joseph Smith

Der er i livet
ingen klasser for
begyndere. Det er
altid de sværeste ting,
som forlanges af én.

Rainer Maria Rilke
(d. 1926)

Med himmelriget
er det ligesom med
en skat, der blev skjult
i en mark, og en
mand finder den og
holder det hemmeligt,
og af glæde over
den går han hen og
sælger alt, hvad han
har, og køber den
mark.

Hal Koch (d. 1965)

Ønsk at tro!

AF KENNETH R. HARDY

Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, til I tror... (Alma 32:27.)

I vore dages uro i samfundet og strid i verden kan selv en overfladisk læsning af dagens avis gøre os nedtrykte over tilstandene i verden. Nogle har givet udtryk for deres modløshed ved at udbryde: „Jeg kan ikke udholde den tanke, at jeg skulle bringe børn ind i sådan en frygtelig verden." Andre føler, at verden er fuld af „meningsløst raseri". (Shakespeare, *Macbeth*)

Hvordan skal man opnå at få tilstrækkelig tro på Guds godhed til, at man er tryg ved at bringe børn ind i en sådan frygtelig plaget verden? Eller at livet — alt taget i betragtning — er godt, værdifuldt og betydningsfuldt? Der er en mængde vidnesbyrd til støtte for pessimisternes påstande om, at verden er forpint, og at tilstandene sandsynligvis bliver værre. Naturligvis er der også vidnesbyrd om det modsatte, men man skulle anstrenge sig hårdt for — på grundlag af kendsgerninger alene — at fremføre noget, der kan overbevise nogen til optimisme. Mange af de spørgsmål, vi stiller i det daglige liv, kan besvares ved hjælp af vore fysiske sansers vidnesbyrd, som indsamles efter almindeligt anerkendte metoder. Således kan en patolog fastslå, hvorvidt en svulst er ondartet eller godartet ved at underkaste vævet nogle standardprøver. En geolog kan gøre det samme for at afgøre, om en sten er af vulkansk, metamorfosisk eller sedimentær oprindelse. En landmand kan prøve, hvilket spand heste, der er det stærkeste ved at se, hvilket spand, der kan trække hårdest. Resultaterne af sådanne prøver er ganske afgjorte, så længe vi anerkender tilstrækkeligheden af de anvendte metoder. Resultaterne er ikke simpelthen nogen afspejling af undersøgerens ønsker eller fordomme. Alle vil — uden hensyn til deres tro — komme til samme resultat.

Men åndelige sager kan ikke afgøres alene ved fysiske prøver eller metoder:

Og som jeg sagde angående tro: Tro er derfor ikke at have fuldkommen kundskab om noget; men dersom I har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt. (Alma 32:21.)

Der foreligger vidnesbyrd om Guds eksistens og om udødelighedens realitet, men de er langt fra uimodståelige for den skeptiske. Man kan ikke ene og alene afgøre sagen på basis af de tilgængelige fysiske vidnesbyrd. Tag for eksempel det stykke i Jakobs Brev, som drengen Joseph Smith læste. Der blev foreslået, at hvis han fattedes visdom, skulle han „bede til Gud". Imidlertid indeholder skriftstedet en betydningsfuld betingelse: „Men han skal bede i tro, uden at tvivle," idet der siges, at Gud ikke vil svare den, der tvivler. (Se Jakobs Brev 1:6-8.) Moroni giver os i alt væsentligt det samme budskab, når han lover læseren af Mormons Bog, at Helligånden vil stadfæste bogens guddommelighed for ham. Moroni siger, at den, der spørger, må spørge „af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus." (Moroni 10:4.)

Der gives i hvert af tilfældene det løfte, at ånden vil blive givet for at *stadfæste den tro, der udvises*. I det perspektiv er tro en gave, man gør sig fortjent til. Vi må selv gøre noget: læse, søge, studere, udforske, leve værdigt; desuden må vi udvise tillid til, at Gud vil besvare vore spørgsmål. Hans svar er i sandhed en gave, der stadfæster og forøger vor tro.

Troens opadvendte higen og den åndelige stadfæstelse, som bliver resultatet heraf, går langt ud over de ordinære krav, vi stiller til os selv, når vi skal løse jordiske spørgsmål. Det er ikke efter naturens orden, at fundamentale ting såsom Guds eksistens og godhed, virkeligheden af livet efter døden, det godes endelige sejr over det onde, kan besvares ved anvendelse af prosaiske, fornuftsmæssige metoder. Åndelige „tegn" gives ikke for at overbevise den tvivlende. De er den troendes ledsager til troen. Fordi dette liv er en prøvestand, har Gud valgt at lade os leve ved tro, uden de sikre svar, som en overvældende og afgørende tilkendegivelse ville give.

Stjernekiggeren

AF GAIL TEPPERMAN BARCLAY

Lige så rød i hovedet som sin hjemmegjorte uldne trøje løb Lazzaro* hovedkulds ud af stuen.

Hans faders og hans faders venners latter buldrede endnu i hovedet på ham, selv efter at han var ude af huset. Han løb og løb, indtil det gjorde ondt i benene, og hans hjerte hamrede i hans bryst, der bevægede sig voldsomt op og ned. Endelig, da han ikke længere kunne se sit hjems hustag over trætoppene, holdt han op med at løbe.

„Hvorfor ler de ad mig?" mumlede han vredt. „Hvorfor vil de ikke give mig en chance?"

Det var i året 1740, og vinterens kolde, grå hånd havde allerede berørt træerne i skovene, der omgav Lazzaro's landsby Scandiano i Norditalien.

Lazzaro Spallanzani's fader var en anset jurist, og lige så længe, som Lazzaro kunne huske tilbage, havde man også forventet, at han skulle blive jurist. Engang havde faderen ledt ham ind i det dystre studerekammer og havde stolt slået ud med hånden mod de tykke støvede bøger og endeløse folioark. „En dag vil alt dette her blive dit," sagde faderen. „Jeg har banet vejen i min livstid. Nu kan du følge denne vej."

Men Lazzaro Spallanzani længtes inderligt efter at følge en anden vej. Loven var fuld af omhyggelige svar på gamle spørgsmål, men i Lazzaros hovede summede det med nye mærkelige spørgsmål, som der ikke var noget svar på. Hvorfor var himlen blå? Hvorfor kunne mennesket ikke flyve ligesom fuglen? Hvad fik de flade sten til at slå smut hen over søens overflade, når han kastede dem? Og de mærkelige, naturlige kilder, der bob-

lede frem af jorden dybt inde i skovene, der omgav Scandiano; hvad var det, der fik dem til at boble?

Lazzaro havde spurgt sin fader angående kilderne.

„For længe, længe siden var der fem søde piger, der var ulydige mod deres forældre, og de vandrede af sted ud i skoven på en udflugt," havde Lazzaros fader svaret. „De for vild. De råbte om hjælp, men ingen hørte dem. De blev aldrig set siden, men deres tårer blev til kilder, og de skal boble op af jorden for bestandigt."

Da Lazzaro var en dreng, der havde respekt for sin fader, havde han blot nikket, men han vidste i sit hjerte, at der måtte være en anden forklaring på kilderne.

En aften sad Lazzaro pligtskyldigt foran kaminen og lyttede til sin faders nøjagtigt udtænkte forklaringer på de kedelige juridiske dokumenter, der lå spredt på gulvet foran dem. Bagved faderens foroverbøjede skuldre kunne Lazzaro se vinterhimlen, der var oversået med stjerner. Hvorfor var nogle af stjernerne klarere end andre? Hvor kom de allesammen fra? Hvor langt borte var stjernerne? Kunne mennesket gøre sig håb om at nå dem?

„Lazzaro, du hører ikke efter. Hvad er det, du ser efter?"

„Stjernerne," indrømmede Lazzaro. „Far, tror du, at alle stjernerne er lige store?"

Hans fader stirrede. „Hvad kommer det mig ved, hvor store stjernerne er?" udbrød han vredt. „Og hvorfor skulle du bryde dig om det? Hvad ønsker du at blive, en anset jurist eller en unyttig stjernekigger?"

„Ingen af delene," sagde Lazzaro fast, „jeg vil gerne være videnskabsmand."

„Videnskabsmand! Kan du læse latin og græsk og fransk? Kan du løse matematiske opgaver? Forstår du dig på logiske spørgsmål og svar? En videnskabsmand," og Lazzaros fader rystede på hovedet, „jeg ved da ikke, hvad der er i vejen med vore dages drenge. Lazzaro, du er blevet oplært til loven og ikke til videnskaben. Du skal være jurist."

Men hans faders ord havde pludselig givet ham en idé, en idé, der brændte lige så klart i hans hjerne, som de stjerner gjorde, han havde siddet og kigget på så ofte. Hans fader havde et omfattende bibliotek, og hans faders venner havde også biblioteker. Han kunne finde de bøger, han ville få brug for. Og han ville undervise sig selv.

Hver aften sad Lazzaro pligtskyldigt foran kaminen og studerede de endeløse lovparagraffer. Han lyttede til de kedelige og indviklede forklaringer på denne og hin sag. Fordi han elskede og respekterede sin fader, forsømte han ikke studiet af lovene.

Men i hvert ledigt minut studerede Lazzaro andre ting — græsk, fransk, latin og logik. Han studerede hårdt og som en rasende; han kunne af og til tage sine matematikbøger med ud i skoven og sidde ved de skummende kilder og løse opgaver med en tilspid-

set stok, som han kradsede tallene ned i sandet med. Han studerede, indtil hans hoved smertede — Lazzaro Spallanzani havde ikke tid til at kigge på stjerner nu!
Endelig kom den dag, da Lazzaro vidste, at han havde lært så meget, som han kunne lære uden en lærer til at undervise sig. Men da han gik til sin fader og prøvede at forklare ham, hvad han havde gjort i løbet af de lange, kolde vintermåneder, vinkede hans fader ham blot af.
„Det er altsammen udmærket," sagde Lazzaros fader. „Men hvad får dig til at tro, at du ved tilstrækkeligt til at blive videnskabsmand? Nogle få ord på græsk, nogle få matematiske opgaver! Glem dette fjolleri, Lazzaro. Slå dig til ro og bliv en god jurist."
Selv om Lazzaros fader ikke ville høre på ham, opgav han ikke sin drøm. Han gik til sidst hen for at besøge Vallisnieri, en af de bedst kendte og mest strålende videnskabsmænd på den tid.
„Nå, så du vil gerne være videnskabsmand," sagde Vallisnieri. „Ja, ja, det er altsammen udmærket, men du har fået uddannelse inden for juraen og ikke inden for videnskaben. Hvad ved du om videnskabelige ting, min dreng?"
Lazzaro skrev nogle sætninger ned på græsk og fransk med Vallisnieris fjerpen.
„Hm," sagde Vallisnieri. „Hvad ellers?" Vallisnieri tog pennen fra Lazzaro og skrev en matematisk opgave ned. „Kan du få nogen betydning ud af dette her?"
Lazzaro løste opgaven med tre hurtige pennestrøg.
Et smil kom til syne under Vallisnieris overskæg. Han rejste sig, tog en bog ud af reolen bag sig og åbnede den.
„Værsågod," sagde Vallisnieri og skubbede bogen over i Lazzaros rystende hænder. „Kan du løse denne logiske opgave?"
Lazzaro studerede opgaven i 5 lange minutter. Han var ved at tabe modet, da han rakte bogen tilbage til den ansete videnskabsmand. „Nej, hr.," sagde Lazzaro, „jeg kan ikke løse den."
Vallisnieri lænede sig tilbage og udstødte en tilfreds latter. „Nå, så du er både ærlig og intelligent!" sagde han anerkendende. „Ingen har nogensinde været i stand til at løse denne opgave, min dreng. Det er let at se, at du er født til at være videnskabsmand. Du spilder værdifuld tid med dit fjollede studium af disse lovparagraffer. Hvorfor gør du det?"
„Min fader insisterer på, at jeg skal være jurist."
„Åh!" Vallisnieri sprang op. „Kom, jeg vil gerne have en samtale med din fader."
De gik sammen i solskinnet til Lazzaros hjem. Lazzaro stod tavs med hovedet bøjet, medens Vallisnieri talte med hans fader foran kaminen.
„Deres søn skal være forsker," råbte Vallisnieri, idet han dunkede med sin knyttede næve i bordet. „Han vil bringe vor landsby Scandiano ære! Han vil gøre den berømt! Han er som Galilei!"
„Men han er min søn," sagde Lazzaros fader. „Det er mig, der bestemmer."
Vallisnieri var tavs.
Lazzaros fader kiggede i lang, lang tid på de juridiske bøger og papirer, der fyldte værelset. Så så han på Lazzaro. Lazzaro løftede hovedet og mødte sin faders vedholdende blik med sit eget.
„Det nye semester på universitetet i Reggio begynder om mindre end en uge," sagde Lazzaros fader til sidst.

„Kan du være klar til det, stjernekigger?"

Et øjeblik var Lazzaro alt for forbløffet til at kunne sige noget. Derefter omfavnede han sin fader, medens taknemmeligheden og glæden var ved at sprænge hans bryst.

Den dag skulle komme, da Lazzaro Spallanzani skulle blive hyldet som Italiens førende og mest strålende forsker, der skulle opdage de mindste dyrs hemmeligheder, dyr så små, at man ikke kunne se dem med det blotte øje; han skulle oversætte Homer og skrive en videnskabelig afhandling om den teknik, der tages i anvendelse, når stenene slår smut hen over vandoverfladen.

Men Lazzaro var i første række lige som alle andre drenge i Norditalien — en dreng, der kiggede på stjernerne og undrede sig.

* Lazzaro Spallanzani — Italiensk naturforsker, der er kendt for sine eksperimenter i forbindelse med frugtbargørelse, åndedrættet, fordøjelsen og blodomløbet. Professor i logik, metafysik og græsk. 1729–1799.

Siv til morgenmad

AF JOANNA C. MILLER

Siv til morgenmad! hvor serverer man den ret, og hvordan mon det smager? De gamle ægyptere kunne have fortalt os det, for de spiste siv, både kogte og rå. Det lyder mærkeligt med siv, når vi husker, at den kurv hvori det lille drengebarn Moses drev rundt i på floden, også var lavet af siv. Men ægypterne vidste hvordan man kunne koge dem. De tykke trekantede rør fra sivplanterne er udvendig meget seje, men bløde og marvfulde indvendig. Det var denne bløde indmad, der blev brugt til føde.

Nilfloden var også berømt for sine mindre skibe og robåde, der blev fremstillet af den samme vandplante. Disse små fartøjer blev gjort tætte med en slags dynd, ligesom den kurv hvori Moses lå. Dette dynd blev også kaldt for asfalt, og er en af de ting det klæbrige, sorte stof, der bruges som vejbelægning er lavet af.

En sejltur på Nilen må have været meget fornøjelig. Den store flods breder var kranset med siv; de store, nøgne rør blev ofte tre meter høje og endte i toppen med fjeragtige stilke og små brune blomster. På mange steder var hele vandoverfladen opfyldt af disse mærkelige vandplanter. Svaler fløj og krydsede frem og tilbage over vandet på jagt efter insekter, medens sorte og hvide Ibiser (fugle der ligner små traner) spankulerede på det lave vand på jagt efter fisk og frøer. Man kunne måske se en stor krokodille flyde på vandet eller ligge på en solbeskinnet bred. I nærheden ville man se dens ven, krokodillefuglen, der piller i krokodillens tænder og piller utøj af dens skællede ryg.

Men sivene, eller „Ægyptens Rør", som de undertiden kaldes, var en plante der blev brugt til mange andre formål end lige netop til både og føde. De gamle ægyptere brugte dem til mange forskellige ting, som f. eks. brændsel, sandaler, klæder, malerpensler, reb, sejl, måtter og endog papir.

Et andet navn for sivene var papyrus, hvorfra vi får det danske ord papir. Omkring tyve ark af dette sivpapir blev limet sammen, så det udgjorde en lang strimmel. Denne strimmel blev rullet rundt om en stok eller metal stav i hver ende og blev kaldt for en rulle. Mange af de første optegnelser, ikke alene fra Ægypten, men fra Grækenland og Rom, blev skrevet på papyrus ruller.

På Mose tid, blev skrivearbejdet udført med en pen af siv, og blækket blev lavet af lampesod, samt klister eller lim opløst i vand.

For at kunne lave et ark papir af papyrus, som det blev kaldt, blev der anvendt to lag tyndt skåret siv. De blev lagt på et bord og limet sammen. Papiret lavet af de bredeste stykker opnåede den bedste pris. De to lag blev dyppet i nilvand, der måske bevirkede at de blev limet sammen. Derefter blev det presset eller stampet og tørret. Bagefter blev stykket glattet med en konkylie eller et stykke elfenben.

Det ville være interessant at vide om Moses førte nogle af disse typiske ægyptiske papirer med sig, da han rejste med Israels børn til det forjættede land. Brugte han papyrusruller til nogle af sine skrivelser? Hvem ved? Måske vi en dag vil finde ud af det. O

AF CAROL CONNER

Udfyld felterne med disse farver:

O	= orange	LB	= lyseblå
Y	= gul	T	= lysebrun
YG	= gulgrøn	R	= rød
G	= grøn	P	= lyserød

Tro kommer ikke til os alle med det samme, men derimod skridt for skridt. Efterhånden som vi udøver tro og modtager bekræftelse gennem Åndens vidnesbyrd, vokser vor tro og forøges i omfang.
Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt.
Ville det ikke gøre jeres tro større? Jeg siger jo; men alligevel er den ikke blevet til fuldkommen kundskab. (Alma 32:28-29.)
Således er vi i stand til at vokse og omvende os på mange områder inden for Evangeliet. Uden denne første smule tro, dette grundlæggende „ønske om at tro" er det ikke sandsynligt, at vi vil erfare motivationen til en sådan åndelig vækst. I stedet for er det sandsynligt, at vi vil fortsætte i åndeligt mørke (uoplysthed). Tro er i sandhed Evangeliets *første* princip.
Lever Gud? Vil mennesket overvinde døden? Vil guddommeligheden sejre? Har livet nogen mening? Er Jesus virkelig Kristus? Svaret kommer ikke rungende højt, så alle kan høre det. I stedet for kommer svaret som et tyst „ja" til dem, der „vil pleje . . . (deres) tro med stor flid og tålmodighed." (Alma 32:41.) ○

Anvisninger på at leve livet

AF RICHARD L. EVANS

Der er altid et spørgsmål, som trænger sig på: Hvor skal vi eller bør vi eller kan vi gå hen for at få anvisninger på, hvordan vi skal leve livet? Måske kan vi drage en parallel. Hvor ville vi gå hen for at få anvisning om brugen af et redskab, en bil, et kompliceret stykke materiel? Hvem ved mest om, hvad tingene er lavet til, hvorledes de skal behandles og passes, hvad de er beregnet til? Det er tydeligt nok den, som har tegnet eller konstrueret en maskine, der højst sandsynligt udarbejder en instruktionsbog angående den pågældende maskine. Og på samme måde er det med livet; skaberen er den, som ved mest om dets formål, om mennesker, om deres muligheder. Skaberen ved, hvorfor mådehold, god moral, arbejde og respekt for loven er af afgørende betydning for fred, sundhed og lykke. Han har givet os en enestående hjerne, enestående fysiske evner, og Han har rådet os til at gøre visse ting og til at undlade at gøre andre ting, og til ikke at skade eller forkludre vort liv eller vor samvittighed med usunde vaner eller en overfladisk levevis eller en usømmelig adfærd. Det er naturligt, at det bør være sådan. Man kan ikke forestille sig en fader eller moder, der ikke er interesseret i alt, der har med deres børn at gøre: deres fysiske, mentale, moralske og åndelige sundhed og lykke. Og man kan ikke forestille sig vor Fader som værende uinteresseret i noget, der har med Hans børn at gøre. Og derfor har Han givet os standarder, råd, krav, befalinger, love og leveregler, for at vi kan virkeliggøre vore højeste muligheder, vor højeste lykke. Hvor skulle vi ellers henvende os? Hvem kunne vi ellers betro vort evige liv? Der er mange fremragende mænd på jorden, men ingen, der ved nok. Til dem, der er i nød, til dem, der har problemer, til dem, der søger at finde en udvej, siger jeg: „Se gennem overfladen, se gennem facaden, se gennem de skiftende teorier, den uansvarlige tolerance, de falske forudsætninger. Se på livets betydning, formål og fred og dets grænseløse evigtvarende muligheder. Henvend dig til Skaberen for at få de anvisninger, du søger så stærkt efter. ○

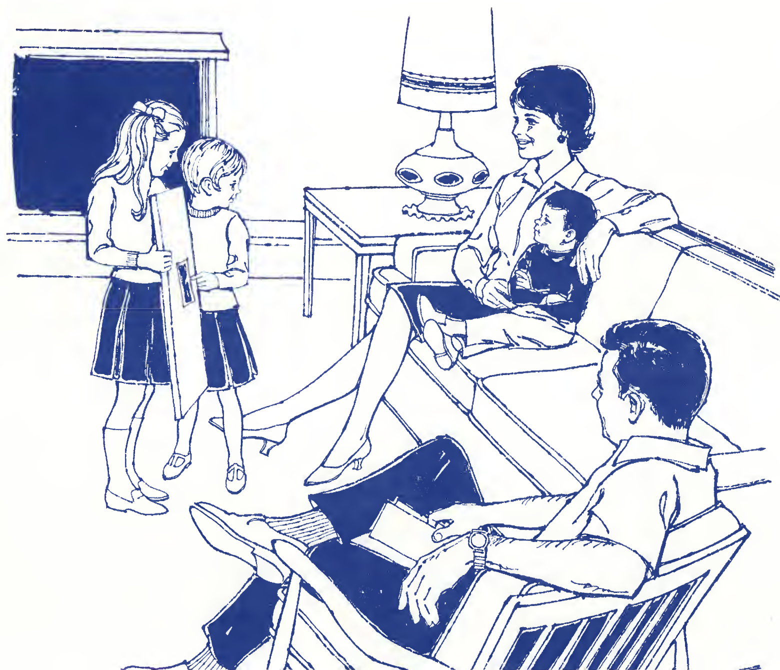
Den præsiderende biskop taler til de unge om

Familien

I dyreverdenen findes der ikke sådan noget som varigt familieliv. Ungerne bliver meget ofte kun passet af moderen. Og i dyreriget er ungerne kun hos deres mor eller forældre i ganske kort tid og kun indtil de har lært at skaffe sig føden.
For mennesket er der imidlertid tale om varigt familieliv, og skønt et barn lige fra fødslen er mere intelligent end et dyr, strækker forældrenes formynderskab sig over mange år. Årsagerne til denne lange oplæringstid er indlysende: et barn skal lære meget mere end blot det at skaffe sig føden.
En ung mands familie og hjem kan være det bedste universitet — endog af betydning for evigheden — han kan studere ved. Dog er der mange unge i verden i dag, der ikke benytter sig af de fordele, som en uddannelse inden for hjemmets fire vægge tilbyder. Den vigtigste grund hertil er at en del unge forsømmer at adlyde deres forældre, til hvem Herren har overladt dem. Apostlen Paulus henviste hertil, idet han talte om „de sidste dage". Han skrev:
„Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme." (2 Tim. 3:2.)
Der er mange betydningsfulde lektier i livet, som unge mænd og piger bedst og mest grundigt lærer i hjemmet. En sådan lektie er lydighed — lydighed mod retfærdige principper.
En plag kan være som et billede af skønhed og ungdommeligt overmod; endnu er det hele morskab og fornøjelse, der ikke har noget nyttigt formål, før den lærer at adlyde. Sådan er det med ungdommen — indtil den lærer at adlyde, vil den møde skuffelser og håbløshed ved hvert skridt.
Paulus sagde, at selv Frelseren lærte lydighed. Paulus skrev:
„Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham." (Heb. 5:8-9.)

En ung mand, der ringeagter sine forældres råd og anvisninger, snyder sig selv for en god lejlighed til at lære lydighed. De velsignelser, der kommer gennem lydighed mod forældre, er ikke nye — de er evige. En af grundene til at Nephi blev en så stor leder og en så magtfuld Guds tjener, var denne, at han villigt lærte at adlyde sin fader. Det er beskrevet meget smukt med disse ord af Nephis fader Lehi.
„Og derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal gå tilbage til Labans hus og søge efter disse optegnelser og bringe dem herud i ørkenen. Og se nu, dine brødre knurrer og siger, at det er et vanskeligt hverv, jeg har pålagt dem; men se, jeg har ikke pålagt dem det, men det er en befaling fra Herren. Gå derfor, min søn, og du vil finde yndest hos Herren, fordi du ikke har knurret. Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1 Nephi 3:4-7.)
En anden lektie, som ungdommen kan lære i hjemmet, er taknemmelighed. Vort nuværende samfund gør meget ud af ungdommen, og i mange tilfælde ærer det ungdommen. Dog er ungdommens pligt overfor forældrene den samme, som den var i tidligere tid. Herren har sagt: „Ær din fader og din moder . . . (2 Mosebog 20:12.)
Intet sårer et moder- og faderhjerte mere end et utaknemmeligt barn. Når utaknemmelighed kommer til udtryk i unge mænds og pigers tanker og handlinger, tyder det på en mangel på modenhed, der måske opnås senere i livet. Taknemmelighed er kendetegnet på en virkelig retskaffen mand og kvinde.
Benjamin Franklin udtrykker sine tanker om taknemmelighed med følgende ord:
„For mit eget vedkommende, når jeg er ifærd med at tjene andre, betragter jeg ikke mig selv som en, der yder gunstbevisninger, men som en, der betaler af

på en gæld. På mine rejser og efter at jeg har slået mig til ro, har jeg modtaget megen venlighed fra mine medmennesker og utallige velsignelser fra Gud. Disse venligheder og gode gerninger fra mine medmennesker kan jeg kun gengælde ved at gøre det samme overfor min næste, og jeg kan kun vise min taknemmelighed over disse velsignelser fra Gud ved at være villig til at hjælpe mine søskende. For jeg tror ikke på, at tak og komplimenter, selv om de bliver gentaget ugentlig, kan erstatte vore virkelige pligter overfor hinanden og da slet ikke dem, vi har overfor vor Skaber." („Franklin's Testimony," The Treasury of the Christian Faith, p. 292.)
En anden af de mange lektier, som et hjem kan tilbyde, er muligheden for at lære værdien af ærligt arbejde og anledninger til at tjene. Kristus arbejdede på Josephs tømrerværksted; David vogtede og passede sin faders får. Abraham Lincoln huggede brænde, og Joseph Smith arbejdede på sin faders farm. Mulighederne for at yde tjenester i hjemmet er ikke så mange, som de engang var, men der er stadig græsplæner, der skal slåes, haver at passe, senge der skal redes, opvask der skal ordnes og gulve der skal vaskes.
Den pligtopfyldende unge mand eller pige vil forstå, at disse opgaver giver muligheder for at lære værdifulde lektier, og de må ikke blot betragtes som nedværdigende arbejde.
Hjemmet giver ungdommen mange muligheder for at lære de lektier, de trænger til at lære, for at gøre dem bedre rustede til livets udfordringer. I de fleste tilfælde er der direkte forbindelse mellem hvor godt disse lektier bliver lært, og hvor godt man senere klarer sig i tilværelsen.
I modsætning til dyreverdenen har ungdommen i dag forældre, der kan lære dem mere end blot at få føden, og som kan berige dem med nogle af de bedste lektier i livet. Men ansvaret for at lære disse lektier hviler tungt på hver enkelt unge mand og unge pige. ○

Mål, forståelse

Svaret på spørgsmålet: „Bør der være disciplin?" kommer igennem højt og klart. „Ja, det er nødvendigt, at der er disciplin!" Men hvordan og hvorfor der skal være disciplin, bliver ikke formuleret så klart. Når det ikke vides, hvad der forventes ved slutningen af den vejledende situation, kommer der mislykkede erfaringer for alle, som er indblandet.

Vi genkalder os historien: Bobby har i flere minutter leget nede ved andedammen, da far kalder på ham og siger, at han skal komme ind. Bobby nærmer sig langsomt sin far, idet han kigger ned på sine tilmudrede fødder og våde bukseben. Da faderen ser mudderet og de våde bukser, siger han med streng stemme: „Bobby, hvor mange gange har jeg sagt til dig, at du skal blive fra det mudder og vand? Hent mig en pilegren, måske vil en endefuld hjælpe dig med at huske. Bobby var væk i flere minutter, før han igen langsomt nærmer sig sin far — denne gang med hænderne på ryggen. Igen var hans fars stemme streng, da han sagde: „Jeg venter, giv mig pilegrenen." Bobby trak begge hænder frem, men der var ingen pilegren, derimod havde han flere sten i hver hånd. Så sagde han med spagfærdig stemme: „Jeg kunne ikke finde nogen pilegren, men her er nogle sten, du kan smide efter mig."

Mål

Som forældre, der er ansvarlige for vore børns vejledning, er vi interesserede i deres opførsel og måder at forandre sig på, samt hvordan de er i stand til at kontrollere sig selv.

Vejledning kan blive et slag mellem de voksnes og børnenes viljer. Men som i alle krige må der være en sejrherre. Skal det være den voksne på bekostning af børnenes nysgerrighed, spontanitet og selvagtelse, eller bør børnene være vinderne på grund af deres evne til at optræde herskende, negativt og voldsomt? Magtkamp er en risiko for ethvert forhold og bør derfor undgås.

Vejledningens mål er at lade barnet vide, hvad der er forventet af det, og derefter give det erfaringer, som kan hjælpe det med at udvikle selvdisciplin eller beherskelse, der kommer indefra.

Forståelse

Hvorfor gør børn det, de gør, og hvornår vil de forandre sig? Der er en grund til, at børn opfører sig, som de gør. Sommetider tager forældre sig ikke tid eller forsøger slet ikke at forstå, hvad der egentlig lå bag barnets handling. Hvor mange gange har man ikke hørt en far eller mor sige til sit barn: „Hold op med at græde, ellers skal jeg give dig noget at græde for." Hvilket vil sige, at der ingen grund er for barnet til at græde.

Nogen ting er, selvom de ikke er acceptable for voksne, naturlige for børn i en vis alder, og de er sandsynligvis kun forbipasserende ligesom årstiderne. Hidsighedsanfald er en ganske almindelig reaktion hos små børn, hvis noget mislykkes for dem. At finde ud af ting, at finde ud af hvilke muligheder et objekt eller materiale har for manipulationer, er en kraft som indefra skubber på barnet.

De fleste forældre har de samme bekymringer: „Hvorfor kan mit barn ikke være stille i Kirken?" eller „Netop som jeg gerne vil have, at det opfører sig ordentligt, begynder det at optræde." En ny situation eller en, som ikke er tilpasset til barnet, får som regel børnene til at opføre sig på en måde, som forældrene ikke bifalder.

Det sværeste tidspunkt i mange husholdninger er spisetiden. Moderen har til hensigt at lave mad, de mindre børn er trætte og sultne, og faderen og de ældre børn har brug for et øre efter at have været hjemmefra hele dagen. Situationen er spændt, og sommetider gør børnene netop det, de gør, fordi de ikke er klar over, hvad der er forventet af dem.

og teknik

AF JEAN LARSEN
lærer i børneopdragelse og familieforhold
ved Brigham Young University

Teknik

Vejledning involverer vurdering af og reaktioner til handlinger. Da hver af os er et individuelt individ, der har omgang med andre selvstændige individer, vil fremgangsmåden, der fører til succes, variere. Men der er nogle ledetråde, der kan tjene som basis for det at omgås hinanden i almindelighed.

For det første viser eller lærer straf ikke barnet, hvilken slags opførsel, det er du ønsker. Det vil måske afskære fra lignende opførsel og belære barnet om, hvad det ikke må, men straf viser ikke, hvad barnet skulle have gjort.

Det er almindeligt bekendt, at små børn udviser socialt primitive fremgangsmåder. Almindeligvis bider, skubber, trækker eller slår de, hvis et andet barn har noget, de gerne vil have, for at komme i besiddelse af tingen. Mange forældre ser denne opførsel og bliver meget nervøse. Sædvanligvis er der en, der foreslår, at den eneste måde at vise barnet, at det ikke må bide, er at bide igen. Men vil det at bide barnet vise det, hvad man ønsker, det skal gøre?

For det andet er det ikke klogt at beskære børns nysgerrighed. Dette er det samme som at forsøge at standse dets opvækst. Begunstig barnets stillen spørgsmål og forsøg på at finde ud af ting. Hvis opførslen skyldes voksende nysgerrighed, så tolerer det eller bring barnet på rette vej, men vær forsigtig med at standse denne form for opførsel.

At lege med vand er en af de mest beroligende former for leg, som mindre børn kan engagere sig i. Imidlertid må leg med vand og andre lignende former for leg styres på en eller anden måde. En moder kunne svare: Nej, jeg kan ikke have, at du ligger her på køkkengulvet og hælder vand fra et bæger til et andet, men du kan gøre det udenfor (eller på et beskyttet sted inde i huset).

For det tredie forsøg at se tingene fra barnets synspunkt. Forsøg hellere at gøre det lettere for barnet i stedet for at regne med, at det kan klare sig hele vejen igennem en utålelig situation. Oprigtig stolthed ved bare det at være sig selv kan ændre et barns opførsel. Nogle voksne mener, at komplimenter ikke er for børn, men hvis der er grund til dem, burde de benyttes. I børnehaven var der en femårig dreng, som ligefrem syntes at flyde over med gode ideer. Børnehavelærerinden sagde ofte til dette barn: „John, hvor er du dygtig." En dag sagde en af forældrene til lærerinden: „Hvorfor fortæller De altid det barn, at han er dygtig? Tror De ikke, at han bliver egocentrisk?" Lærerinden sagde, at hun følte, at børns opførsel var meget påvirket af, hvordan andre reagerede på deres handlinger gennem ord og gerning. Et stykke tid senere iagttog John en misfornøjet reparatør, der var i færd med at istandsætte en tilstoppet vask i børnehaven. Da reparatøren havde taget faldrøret af og fandt ud af, at det var tilstoppet med sand, var han lige ved at eksplodere. John, som havde set hele operationen, så op på mandens vrede ansigt og sagde: „Hold da op, hvor er De dygtig, når De er i stand til at reparere den vask." Reparatørens vrede vendtes straks til et stort smil, idet han sagde: „Ja, jeg tror nok, at jeg er dygtig til det."

En fjerde ledetråd kan være, at man skal indpode børnene kærlighed, varme, venlighed og selvtillid.

Børn lærer af, hvordan de lever. Et barn, som har modtaget, har noget at give tilbage.

En femte og konkluderende vejledning drejer sig om at lade barnet vide, hvad man forventer af det. Lær snarere barnet, hvad det skal gøre i stedet for at lære det, hvad det ikke skal gøre. Hjælp barnet med at se grunden, resultatet og ansvaret. Fremskaf erfaringer, gennem hvilke barnet kan udvikle selvbeherskelse gennem forståelse snarere end gennem frygt.

Mary havde siddet og klippet og malet ved kunstbordet. Da hun var næsten færdig med sit billede, opdagede hun, hvor let hendes saks klippede små hjørner og stykker af papiret. Mary klippede og iagttog det lille stykke papir flagre ned mod gulvet. Snart lignede det sne, og snart så gulvet ud, som om det var blevet ramt af en storm. Læreren kom hen til Mary og sagde: „Når hr. Olsen, vor skolebetjent, kommer her ind for at gøre rent i aften, vil han undre sig over, hvad der er sket i dette værelse." Mary tænkte sig om et øjeblik og svarede så: „Jeg bliver nødt til at få ryddet op i dette rod. Vil de holde fejebakken, medens jeg fejer?"

Undervis i din disciplin og tag initiativet til at diskutere, forklare, fortolke og demonstrere en ønskelig opførsel. Hvis dit vejledende forhold er konstant, og du accepterer det faktum, at ikke enhver erfaring kan være succesfuld — det tager lang tid at lære — vil du eventuelt nå det mål at have etableret en selvtillid og beherskelse, som kommer fra barnets indre. ○

Kærlighedens mirakel

AF WILLIS S. PETERSON

Alle de store principper og love, som styrer os, blev skabt af kærlighed, for at menneskene kunne have det godt og blive lykkelige. Den højeste form for kærlighed er udtrykt i skrifterne: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Johannes 3:16)

Kærlighed er lovens opfyldelse. Da Jesus kom med denne udtalelse, arbejdede menneskene på at komme hjem til vor Fader i himlen ved at holde De ti Bud og de talløse andre befalinger, de havde udledt af De ti Bud. Men Jesus sagde: „Jeg vil vise jer en enklere vej. Hvis i vil gøre to ting — elske Gud og jeres næste — opfylder I *hele* loven." (Se Romerbrevet 13:8 og brevet til Galaterne 5:14, 6:2)

Det er gennem kærlighed og især gennem kærlighed til andre, at vi bogstaveligt talt skaber mirakler. Der er vor himmelske Faders kærlighed til os og vores kærlighed til Ham, der bevæger os til at gøre det gode.

Det store råd i himlen blev afholdt, fordi vor Fader elskede alle sine åndelige børn. På dette tidspunkt gav de åndelige børn udtryk for deres ønsker, i kærlighed traf de deres valg. Jorden blev skabt af kærlighed til os, og af kærlighed til hinanden skabte Adam og Eva det første jordiske hjem.

Som jordiske børn har vi vor Fader og Moder i himlen, vore fædre og mødre, bedstefædre og bedstemødre her på jorden, som vi kan elske og blive elsket af.

I vort forhold til dem og ved at leve et normalt, sundt liv oplever og erkender vi mange gange kærlighedens mirakel.

Når en mand og en kvinde elsker hinanden, gifter de sig og skaber et hjem. Fødslens mirakel finder sted, når en mor giver af sig selv af kærlighed til en anden. Så kommer der et lille barn i hjemmet, som skal plejes og elskes.

Forældrene planlægger, ofrer og giver alt, hvad de har, for at gøre barnets liv så dejligt, meningsfuldt og frugtbart som muligt. Deres kærlighed til det er så stor, at når det er bedrøvet, er de også kede af det, når barnet slår sig, lider de også, når det er glad, fryder de sig også, og når det opfører sig godt, er de stolte.

Således forholder det sig med børn og deres jordiske forældre, og det samme gør sig gældende i vort forhold til vore himmelske forældre.

Og kærligheden mellem forældre og børn bliver dybere med årene. Når den lille datter bliver en ung kvinde, forelsker hun sig i en prægtig ung mand, og de forbereder sig til ægteskabet.

Om morgenen knæler hele familien i bøn — både far, mor og børn. Bønnen er et udtryk for taknemmelighed til deres Fader i himlen, for deres kærlighed til Ham og for deres kærlighed til hinanden. Ord kan ikke forklare dette „noget", de føler, men følelserne taler til dem og får dem til at erkende den store kærlighed, de nærer for hinanden.

Tiden går og det nye hjem bliver velsignet med en lille dreng. Denne lille dreng bliver ikke blot elsket af sine forældre, men også af sine bedsteforældre.

En helt ny form for kærlighed ser dagens lys. Den lille dreng, så dejlig, ren og elskelig er simpelthen en gave fra himlen. Det lille barn kom herned på grund af vor himmelske Faders kærlighed. Hans jordiske forældre elsker ham af hele deres hjerte, og hans bedsteforældre oplever en ny erfaring. De opdager, at deres kærlighed til det lille barn er ubeskrivelig stor.... De spørger:

„Elskede vi vores egne børn lige så højt?" Ja, de elskede deres egne lige så højt. De ved dette, fordi en lille datterdatter og en lille sønnesøn ved deres ankomst har forøget denne erfaring og bekræftet dens gyldighed. De er nu ved at lære, at deres kærlighed kan forøges og udbrede sig til andre uden at blive formindsket eller tabe sin kraft.

Således er vor himmelske Faders kærlighed. Det er derfor Han personlig kan drage omsorg for, bevare, betjene og elske enhver af os med den inderligste kærlighed. Vi kan sammenligne denne guddommelige kærlighed med det mirakel, der fandt sted, da vor Frelser bespiste de fem tusinde mennesker. Jesus tog fem brød og to fisk, velsignede dem og gav dem til mængden. „Og de spiste alle og blev mætte . . . og . . . de stykker, der blev tilovers, fyldte tolv kurve." (Se Mattæus 14:15-21)

Således er det også med kærlighed. Jo mere kærlighed vi giver, jo mere har vi at give. Vore evner til at skabe varige, værdifulde forbindelser med vore kære og med vor næste vokser.

På samme måde, som Jesus udførte miraklet med brødene og fiskene, kan ethvert menneske udføre *kærlighedens mirakel.* ○

Fællesrecitation d. 1. marts 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af februar måned af eleverne i kursus 9 og 13. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

KURSUS 9:

(Efter Kristi opstandelse blev mange grave åbnet og værdige ånder, genforenet med deres legemer, viste sig som vidner om opstandelsen.)

„og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange." (Matt. 52-53.)

KURSUS 13:

(Ren, uselvisk kærlighed, ligesom den evige kærlighed, Kristus nærede for os, er den største dyd, vi kan dyrke.)

„Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel."

(Moro. 7:47.)

Nadververs

Ledsagende orgelmusik til nadververset i februar.

Senior Søndagsskolen:

„Men søg først Guds rige og hans retfærdighed." (Mattæus 6:33)

Junior Søndagsskolen:

„Du skal elske din næste som dig selv." (Mattæus 22:39)

Darwin K. Wolford

Lærerens vigtigste opgave og udfordring er . . .

At antænde og nære kundskabens bål

En lærer i Søndagsskolen, der træder ind i et klasseværelse uden først at finde ud af grunden til, at han er blevet kaldet til dette arbejde, er dømt til at skulle mislykkes eller lide nederlag. Det er bydende nødvendigt, at hver lærer ved, hvorfor han er blevet kaldet til at undervise, hvad man forventer han skal gøre, og hvor godt man forventer, at han gør det.

Hvis en lærer i Søndagsskolen på en eller anden måde har fået den opfattelse, at hans formål er at fortælle historier og holde børnene i ro, bliver han nødt til endnu en gang at undersøge sin tro med hensyn til Søndagsskolens formål, som det fremgår af *Søndagsskolens Håndbog:*

Hovedansvaret for undervisning i Evangeliet påhviler hjemmet. Søndagsskolen hjælper hjemmet med denne opgave.

Søndagsskolens formål er at forkynde Jesu Kristi Evangelium for ethvert medlem af Kirken og for Kirkens undersøgere, som besøger Søndagsskolen.

Søndagsskolens undervisning bør resultere i udviklingen af en levende tro på Gud Faderen, Hans søn Jesus Kristus og på den Helligånd — og i et vidnesbyrd om, at Præstedømmet og principperne i Jesu Kristi Evanlium er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith og fortsat gennem levende profeter.

Bed, søg, bank på

Hvis undervisningen skal resultere i udviklingen af tro på Guddommen og i et personligt vidnesbyrd om Evangeliets sandhed, kræves der mere end at få børnene til at være rolige ved at fortælle historier.

Hvordan udvikler man tro og personlige vidnesbyrd. Den sikreste vej går gennem personlig anstrengelse — personlig søgen — gennem faste, bøn, studier, meditation og ved at omsætte Evangeliets principper i praksis.

En lærers vigtigste opgaver er: (1) at opmuntre eleverne til personlig søgen, og (2) at hjælpe eleverne at finde svar på deres egne spørgsmål om Evangeliet.

Frelseren fortalte os, at vi selv skulle søge:

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

(Mattæus 7:7)

Hvert af ordene: „bed", „søg" og „bank på" lader os forstå, at der må udfoldes personlig aktivitet og ydes en voksende anstrengelse.

At lære Evangeliets principper kræver mere end blot at sidde passivt og lytte til lektierne. Man må deltage aktivt og begejstret i lektierne, før man for alvor vil begynde at søge selv.

En lærer må have et klart og bestemt mål med hver lektie, som vækker lysten til en personlig anstrengelse og hjælper eleverne med at finde svar på deres egne spørgsmål. På grund af dette er det ikke altid klogt at give børn svar på deres spørgsmål, da dette ofte er en måde, hvorpå man får dem til at holde op med at søge selv. Hvis et barn hele tiden får svar på spørgsmålene, giver det sig måske tilfreds med det og opgiver at danne sig en mening selv.

Hvis en lærer f. eks. skal skabe interesse for at læse i de hellige skrifter, må han få de unge til at forstå, at disse skrifter, tillige med faste og bøn, kan give svar på deres øjeblikkelige spørgsmål og problemer.

AF LYNN STODDARD

At returnere spørgsmålene til børnene i klassen, så de vil stræbe efter at finde deres egne personlige svar, er en god måde at holde deres søgen vedlige på.

To hovedformål med undervisningen

Det er vigtigt, at lærerne planlægger hver søndags lektie inden for rammerne af de hovedformål, som vi før fremsatte:

(1) At opmuntre eleverne til personlig søgen, og

(2) At hjælpe eleverne med at finde svar på deres egne spørgsmål om Evangeliet.

Disse formål med undervisningen kunne omskrives på denne måde:

(1) At stimulere eller vække elevernes ønske om at vide, og

(2) At hjælpe dem med at samle oplysninger gennem personlig søgen.

Det er med andre ord vigtigt, at vi hjælper eleverne med at lære, hvordan man lærer — at finde svar på deres egne spørgsmål om Evangeliet og ved at udarbejde denne viden gennem deres åndelige „elektronhjerner“ at nå til personlig anvendelse af den.

Med dette formål kan vi godt opgive ideen om, at lærerens hovedformål er at fremlægge oplysninger. En lærers fornemste opgave er at antænde og nære kundskabens bål. Eleverne bliver på den måde en selvstartende, selv-dirigerende, selv-fremdrivende søger af sandheden hele livet. En lærer, som ved, at hans hovedopgave er at hjælpe hvert barn i dets personlige stræben efter en mening, planlægger mange ideer, som kan igangsætte og videreføre denne søgen efter en mening og lede eleven henimod livets frugtbare stier. Hvis lærere kan lære at se på sig selv som nogle, der giver råd om, hvordan man lærer, vil de blive i stand til at undervise på en måde, som vil hjælpe Guds sønner og døtre til at udvikle deres enestående gaver, talenter, tro og vidnesbyrd. Det er en del af den evige plan, at hvert enkelt af vor Faders børn er ansvarlige for at fuldkommengøre sig selv (af egen fri vilje). Når han ved dette, vil en lærer planlægge sine lektier, så de giver børnene forskellige muligheder, som de kan bruge til brænde til deres kundskabsbål.

De, som „hungrer og tørster efter retfærdighed“, vil nå Søndagsskolens mål hurtigere end dem, hvis kundskabsbål blafrer. At være den, der antænder kundskabens bål er en lærers største opgave og udfordring.

ALBERT ZOBELL, jr.

Jeg sov på min post

Ældste Orson F. Whitney (1855-1931), en af Kirkens forfattere, blev kaldet til apostel den 9. april 1906, samtidig med George F. Richards og David O. McKay.

Ældste Whitney, som altid var en populær og meget efterspurgt taler, talte ved G.U.F. konferencen i juni 1925 og mindedes, hvordan han som en ung mand på 21 år var på mission i Pennsylvanien og havde haft held med at udtrykke sine tanker i avisartikler og digte.

Hans kammerat A. M. Musser, som var veteran i arbejdet og 25 år ældre end Orson Whitney, skændte på ham: „Du bliver nødt til at studere. Kirkens bøger. Du blev sendt ud for at prædike Evangeliet og ikke for at skrive i aviserne."

Unge Whitney vidste, at hans kammerat havde ret, men han vedblev med at skrive, fascineret ved at opdage, at han kunne føre en pen. Som han selv sagde den lørdag aften i G.U.F. i 1925: „En nat drømte jeg — hvis det kan kaldes en drøm — at jeg var i Gethsemane have og var vidne til Frelserens dødskamp. Jeg så Ham så klart, som jeg ser denne forsamling. Jeg stod bag et træ i forgrunden, hvor jeg kunne se alt, uden selv at blive set. Jesus kom sammen med Peter, Jakob og Johannes ind gennem en lille låge ved min højre side. Han efterlod de tre apostle dér efter at have bedt dem om at knæle ned og bede, og Han gik over til den anden side, hvor Han også knælede ned og bad. Det var den bøn, som vi alle kender: „Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!" (Lukas 22:42)

Medens Han bad, strømmede tårerne ned ad Hans ansigt, der var vendt mod mig. Jeg blev så bevæget ved dette syn, at jeg også græd af ren og skær medfølelse med Hans store pine. Mit hjerte knugede sig sammen af medlidenhed, jeg elskede Ham af hele mit sind og længtes efter at være sammen med Ham, som jeg aldrig havde længtes før.

Lidt efter rejste Han sig og gik hen til apostlene, som var faldet i dyb søvn. Han vækkede dem blidt og spurgte dem i en mildt bebrejdende tone, uden mindste anstrøg af vrede eller bitterhed, om de ikke kunne våge sammen med Ham én eneste time. Der stod Han, med verdens synd på sine skuldre, bærende på hele menneskehedens smerte, og de havde ikke kunnet våge sammen med Ham en eneste stakkels time!

Han gik igen hen for at bede og vendte tilbage og fandt dem atter sovende. Igen vækkede Han dem, advarede dem og vendte tilbage for at bede. Dette skete tre gange, indtil Hans udseende stod fast prentet i min bevidsthed — ansigtet, skikkelsen og bevægelserne. Han var en ædel fremtoning med en majestætisk holdning — slet ikke det svage feminine væsen, som nogle malere har gjort Ham til, men en virkelig Gud blandt mennesker og dog så ydmyg og beskeden som et lille barn.

Da syntes billedet med et at forandre sig scenen forblev dog den samme. I stedet for før var det nu efter korsfæstelsen, og Frelseren stod nu sammen med de tre apostle ved min venstre side. De var i færd med at stige op til himlen. Jeg kunne ikke udholde det længere. Jeg løb ud fra mit skjulested, faldt ned for Hans fødder, slog mine arme om Hans knæ og tryglede Ham om at tage mig med sig.

Jeg glemmer aldrig den venlige og milde måde, hvorpå Han bøjede sig og rejste mig op og omfavnede mig. Jeg følte mig så levende, så virkelig, at jeg kunne mærke varmen fra Hans legeme, som jeg hvilede imod. Så sagde Han: „Nej, min søn, disse har afsluttet deres arbejde, og de kan gå med mig, men du må blive her og afslutte dit." Jeg klamrede mig stadig til Ham. Idet jeg så op i Hans ansigt — for Han var højere end jeg — bønfaldt jeg Ham alvorligt: „Så lov mig, at jeg vil komme hjem til dig til sidst." Han smilede smukt og mildt og svarede: „Det afhænger helt af dig selv." Jeg vågnede med en klump i halsen og så, at det var blevet morgen.

„Det er fra Gud", sagde ældste Musser, da han hørte historien.

„Det behøver du ikke at fortælle mig", svarede ældste Whitney, og så fortalte han den store G.U.F. forsamling:

Forts. på side 38

Fra Missionens

Præsidentskab

Kære opbyggere af Riget!
Tak for det arbejde I indtil nu har udført i M/M-programmet, som I har hørt så meget om ved vore sidste konferencer, og som vil hjælpe os til at bringe mange medlemmer ind i Kirken i 1970.
De Hellige udfører et stort arbejde for at finde folk. De opfordrer deres slægtninge, deres venner, deres butiksindehavere, deres skomager og alle andre de kender til at komme til deres hjem til M/M-møde.
Mange af dem har taget dem med til Kirkens møder. Hjælpeforeningen har gjort et bemærkelsesværdigt arbejde, og det samme har G.U.F., Primary og Søndagsskolen over hele missionen.
Alle er så begejstrede, at jeg er sikker på, at Kirkens Præsident, David O. McKay, som var den første der sendte ordet: „Hvert medlem en missionær", ud, er glad og lykkelig derover.
Vi har været så glade over resultaterne. Missionærerne har meget travlt med M/M-møder, og resultaterne er fantastiske. Vi gør alt hvad vi kan for at undervise disse undersøgere. Vi takker jer mange gange for jeres hjælp.

Der har endda været nogle Hellige, som mente, at de ikke kunne få nogen til at lytte, men de opdagede, at deres venner og naboer var rede og villige til at komme til deres hjem til M/M-møder.
I vil alle få en hel del at høre om dette, efterhånden som året skrider frem.
Jeg vil gerne bede jer om at faste og bede angående jeres venner og slægtninge. De har brug for at høre Evangeliets budskab, som I har så kært. Vi har missionærerne til at hjælpe, så vær ikke bekymret over hvad der skal siges. Hav blot mod til at spørge dem, efter at have bedt og tænkt over det, og så vil Herren lade jer vide, hvem I skal sætte jer i forbindelse med. Bliv ikke modløs, hvis de siger nej. Jeres ansvar er blot at spørge dem.
Vi er så glade over alle jer, som vi har truffet, vi ønsker at lære jer bedre at kende. Vi arbejder alle for samme sag, vi er alle her for at sprede det glade budskab.
Til slut vil jeg blot sige, at den bedste måde, ja, i virkeligheden den eneste måde til at belære eller påvirke folk er ved eksempel. Sæt jeres liv i orden, lev rigtigt, vær lykkelige, vær begejstrede, hav tilgivelse og kærlighed, elsk hinanden, og elsk Herren, så vil udfordringen for 1970 til at bringe et nyt medlem eller en ny familie ind i Kirken være jeres velsignelse.
Vi kan, med Herrens hjælp, opbygge Hans rige, og det er vor velsignelse at gøre det.
Gud velsigne jer, når I sætter jeres eget hjem i orden, så I kan være et levende eksempel for dem, som ser jer, og så vil de sige: „Hvis det er det Evangeliet gør for menneskene, så trænger jeg til det i mit hjem."
Tak, tak, og Gud velsigne jer.

Paul L. Pehrson, missionspræsident

Basunens tydelige lyd

AF ÆLDSTE SPENCER W. KIMBALL

Eller hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp? – 1. Kor. 14:8

I går, da den flyvemaskine, jeg befandt mig i, hævede sig fra jorden og steg højere og højere, hørtes stewardessens stemme tydeligt gennem højttaleren: „Vi bevæger os ind i et uvejrsområde. Vi er ikke i fare, men det vil måske blive lidt uroligt; sørg for at Deres sikkerhedsbælter er betryggende spændt."

Som en af Kirkens ledere og til en vis grad ansvarlig for ungdommen og dens vel, opløfter jeg min røst og siger til de unge: „I befinder jer på en farlig kampplads i en farlig tidsperiode. Spænd jeres bælter, hold fast, så kan I slippe levende gennem uvejret."

Paulus skrev til de hellige i Korint:

Eller hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp? (1. Kor. 14:8)

Lad mig med dette som indledning først sige lidt om ord for derefter at forbinde dem med mit emne.

To stærke, magtfulde ord

Ord er meddelelsesmidler, og forkerte meddelser øver forkert indflydelse. Resultatet bliver uorden og misforståelser. Ord underbygger hele livet, de er værktøjet i vore erhverv; med ord giver vi udtryk for vore følelser, og med ord noterer vi vor fremgang. Ord kan få hjertet til at hulke og tårerne til at strømme. Ord kan være oprigtige, eller de kan være hykleriske. Mange af os er fattige på ord og føler os derfor klodsede, når vi skal tale, så det sommetider ikke bliver andet end plapren.

Paulus skrev:

. . . hvis I ikke med jeres tunge fremfører tydelig tale, hvorledes skal man da kunne forstå, hvad I siger? I står jo og taler hen i vejret. (1. Kor. 14:9.)

Ord skal være gode og milde eller faste og bestemte, alt efter situationens behov. I samfundslivet, og sandelig også hvad det moralske liv angår, må man derfor være nøje med at vælge de rette ord til at give udtryk for tanken og idéen.

De to ord, jeg ønsker at opholde mig ved, er kærlighed og begær, stærke og magtfulde ord: kærlighed og begær.

„Ja, vi gav efter"

Lad mig begynde med en historie. Over for mig ved mit skrivebord sad en nydelig ung mand på 19 år, og en smuk, genert, men charmerende ung pige på 18 år. De så forlegne, bange, næsten forfærdede ud. Han indtog en defensiv holdning, lige på grænsen til det aggressive og oprørske. De tilstod, at de havde brudt regelen for god moral og således havde handlet stik imod visse samfundsstandarder, men de citerede ugeblade, aviser og talere, som sagde god for føregteskabeligt seksualliv og understregede, at kønslivet var en fuldbyrdelse af menneskets tilværelse.

Havde de ikke læst i et eller andet universitetsblad om det nye frihedsbegreb, hvor føregteskabelig forbindelse blev sanktioneret eller i hvert fald ikke forbudt? Kunne man ikke se løsagtigheden i enhver biograf, ethvert teater, i TV og i ugebladene? Havde de ikke diskuteret dette i omklædningsrummene og ved private sammenkomster? Var det da ikke blevet temmelig godt underbygget inden for deres verden, at seksualliv før ægteskabet ikke var så forkert? Burde man ikke have en prøvetid? Hvordan kunne man ellers vide, om man passede sammen for ægteskabet?

Til sidst sagde den unge mand: „Ja, vi gav efter for hinanden, men vi tror ikke, det er forkert, for vi elsker hinanden." — Jeg troede, jeg havde misforstået dem. Siden verdens begyndelse er der sket utallige overtrædelser af moralen, men at høre dem retfærdiggjort af en ung Sidste Dages Hellig chokerede mig. Han gentog: „Nej, det er ikke forkert, fordi vi elsker hinanden." Her havde vi et af hine misbrugte ord på bare seks bogstaver.

Også Peter formanede os: „Vær ædru og våg; jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge. (1. Peter 5:8.)

Frelseren sagde, at hvis det var muligt, ville endog de udvalgte blive bedraget af Lucifer. Han anvender sin logiske sans til at forvirre menneskene og sin måde at give „fornuftige forklaringer" på til at ødelægge dem.

Han vil fordunkle meninger, åbne døren lidt efter lidt og lede os fra det reneste hvide gennem alle grå farvetoner til det sorteste sorte.
Dette unge par så forskrækket op, da jeg fast og bestemt foreholdt dem dette: „Nej, mine kære, unge mennesker, I elskede ikke hinanden, I begærede snarere hinanden."
Og her har vi så det andet misbrugte ord.
Paulus sagde til Titus: „Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet. De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og ulydige til enhver god gerning." (Titus 1:15-16.)

Kærlighed og Begær
Jeg ønsker i dag at hjælpe de unge mennesker ved at forklare meningen af ord og handlinger, at befæste dem imod fejltagelser, angst, smerte og sorg.
Den unge mand og den unge pige sad stille og lyttede ærbødigt. Jeg var ikke helt vis på, at de forstod mig. Tilsyneladende var deres forkerte begreber blevet stivet så kraftigt af og så længe, at det var svært for dem lige pludseligt at forandre mening.
Vi talte om ord, korte ord som „løfte og læne", „skjule og lure", „flygte og blive", „tabe og vinde", „falde og rejse sig", „åbne og lukke", „leve og dø", „helvede og hjem" — og så igen: kærlighed og begær. Kærlighedens skønne og hellige verden havde de besmittet, indtil den havde udartet sig til at blive en sovekammerat med begær, altså lige det modsatte. Så langt tilbage som til Esajas blev bedragere og rationalister fordømt:
Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt! Ve dem, de tykkes sig vise og er kloge i egne tanker! (Es. 5:20-21.)
Paulus udfordrede korinterne: Fly utugt! . . . den, som bedriver utugt, synder mod sit eget legeme. (1. Kor. 6:18.)
For at de hellige skulle undgå ulykker, formanede Paulus de hellige til „ikke at have samkvem med utugtige mennesker. „Og han opfordrede folk til at udstøde „det onde menneske af jeres kreds." (Se 1. Kor. 5:9-13.)
Åh, om vore unge dog kunne lære denne vigtige lektie: altid at holde sig til godt selskab, aldrig at findes blandt dem, som sigter mod at sænke deres standarder! Gid hver ung ville vælge kammerater, som vil hjælpe ham til at gå forsigtigt og at prøve at nå det højeste. Måtte de aldrig vælge kammerater der vil tilskynde dem til at give sin hen i ligegyldighed.
Når Skrifterne er så tydelige, hvordan kan så nogen retfærdiggøre umoral og kalde den kærlighed? Er sort hvidt? Er ondt godt? Er renhed smuds?

Er ondt godt?
Idet jeg så den unge mand lige i øjnene, sagde jeg: „Nej, min dreng, du gav ikke udtryk for kærlighed, da du stjal hendes dyd."
Og til hende sagde jeg: „Der var ikke virkelig kærlighed i dit hjerte, da du berøvede ham hans kyskhed. Det var begær, der førte jer sammen i denne den mest alvorlige af alle handlinger, næst efter mord. Paulus sagde: ‚Kærligheden gør ikke næsten noget ondt'." (Rom. 13:10.)
Jeg fortsatte: „Hvis man virkelig elsker hinanden, vil man hellere dø for den anden end skade ham. I nydelsens time skubbes den rene kærlighed ud ad den ene dør, medens begæret sniger sig ind ad den anden. Når de ugifte giver efter for begæret, som fører til intimitet og eftergivelse, har de tilladt legemet at herske og har lagt ånden i lænker. Det er utænkeligt, at nogen skulle kunne kalde dette for kærlighed. I har ignoreret det faktum, at ingen situationer eller handlinger, hvori nydelsen eller tilfredsstillelsen slutter med aktens ophør, nogen sinde har resulteret i stærke folkeslag eller har opbygget vældige riger."
På grund af den udbredte tolerance over for promiskuitet (kønsliv i flæng), er denne verden i alvorlig fare. Når det onde bringes i vanry, forbydes og straffes, vil verden stadig have en chance. Men når tolerancen over for synd øges, er udsigterne triste, og vi er tilbage i Sodomas og Gomorras dage.
For at Kirkens standpunkt med hensyn til moralen kan forstås, erklærer vi bestemt og ufravigeligt, at dyden ikke er en udvortes klædning — falmet, gammeldags og luvslidt. Gud er den samme i går, i dag og til evig tid, og Hans pagter og lærdomme er uforanderlige. Når solen bliver kold og stjernerne holder op med at skinne, vil kyskhedens lov stadig være i kraft i Guds verden og i Herrens Kirke. De gamle værdier opretholdes ikke af Kirken, fordi de er gamle, men snarere fordi de gennem tiderne har vist sig at være de rette.

Hvordan ville verden være?
„Hvordan ville verden være," spurgte jeg disse unge mennesker, „hvis det var i orden med dette kætteri af før-ægteskabelig seksuel løsagtighed og påstået fri kærlighed?" Verden, som allerede er syg, ville dø. Vi taler ikke mere om en sexfri verden end vi taler om en sexfyldt verden, for en sexfri civilisation ville uddø i løbet af én generation, hvis denne i det hele taget kunne blive født. En sexfyldt vil dø af sin egen råddenskab, når den i sin ugudelighed er moden dertil. Inden for et rigtigt ægteskab godkendes et rent seksualliv. Der er en tid og en bestemmelse for alt, hvad der har værdi. I fordums tid kunne en by eller en civilisation opløses, uden at det havde alvorlig indvirkning på andre dele af verden; men i vore dage har forbindelses- og transportmidlerne gjort hele verden til ét stort samfund.
De, som er forkæmpere for seksualliv uden for det lovligt indgåede ægteskab, gør mennesket til en ting, der kan bruges, en ting, der skal udnyttes; de gør ham eller hende til en ting, der kan byttes, udnyttes, opbruges — og derefter blive smidt ud.
Og når vi bliver stillet for den store Dommer i retfærdighedens skranke, skal vi da stå for Ham som en ting eller som et menneske, som et fordærvet legeme af kød og sanselige handlinger, eller som en søn eller datter af

Gud, der kan stå fri og frank og værdig? Og når vi skal besvare de livsvigtige spørgsmål, vil vi da kunne sige: „Jeg byggede op, jeg rev ikke ned; jeg opløftede, jeg trak ikke ned; jeg voksede, jeg visnede ikke; jeg hjalp andre til at vokse, jeg hindrede ikke deres vækst; jeg hjalp, jeg hæmmede ikke andre; jeg elskede inderligt og saligt, jeg begærede ikke indtil udnyttelse til skade for en anden?"
Og det spørgsmål, som virkelig opstår er dette: Vil vi stå for den store Dommer og være stolte, eller vil vi skamme os? Vil vi føle os trygge eller skuffede? Og ingen normal ung eller voksen, som har modtaget den Helligånd, kan med god samvittighed påstå, at han ikke vidste, at alt dette var overtrædelse.

Ægteskabet er evigt

At være uvillig til at påtage sig ansvar er fejt, illoyalt. Ægteskabet gælder for tid og evighed. Utugt og alle andre afvigelser er for idag, for øjeblikket, for „nu'et". Ægteskab giver liv. Utugt fører til død. Før-ægteskabeligt seksualliv lover noget, som det umuligt kan holde eller levere. Afvisning bliver ofte resultatet, når det driver sine deltagere ned langs den lange række af ønskede gentagelser.

Vi lever i en uproduktiv tidsalder — en tid, hvor de unge vender sig til sex for at flygte fra ensomhed, skuffelse, utryghed og mangel på interesser. „Hvad skal vi bestille!" klager ungdommen. De er ikke meget interesserede i at læse, eller i at være sammen med familien, til ungdomsfester eller -baller. De vil have noget mere spændende. De er for længe siden holdt op med at lave deres egen underholdning, der kunne blive lige så ren og værdig, som de ønskede at gøre den. Så i dag ser de fjernsyn og går i biografen eller i de såkaldte „lastens huler", hvor de overfodres med sex. Pastor Lawrence Lowell Grumann siger:
Det er i sandhed en løjerlig moral, der forklejner sex og indskrænker menneskene til at være nydelsessyge undermålere, for hvis sex er noget godt, ligesom det er godt at spise og sove, så har den også visse begrænsninger og en passende opgave, og den opgave ligger inden for ægteskabet.

Den seksuelle akt bør være en klar anerkendelse af den anden — et absolut løfte til ham, og det betyder noget permanent, og det permanente betyder ægteskab.
Hvis du elsker et andet menneske fuldt og helt, uselvisk, så respektér det menneskens seksualliv ved at værne ham med ægteskab. Når vi benytter os af andre og lader os benytte, svigter vi som mennesker og som sønner af Gud.

Hvad er kærlighed?

Mange mennesker forestiller sig kærlighed som ren og skær fysisk tiltrækning, og de taler af og til om at „blive forelsket" og „kærlighed ved første blik." Man kan godt umiddelbart føle sig tiltrukket af et andet menneske, men kærlighed er langt mere end fysisk tiltrækning. Den er dyb, altfavnende og omfattende. Fysisk tiltrækning er kun en af dens mange sider; men der skal være tro og tillid, forståelse og fællesskab. Der skal være fælles idealer og standarder. Der skal være dyb hengivenhed og kammeratskab.
Kærlighed er renhed og udvikling, offer og uselviskhed. Den slags kærlighed trættes aldrig, den aftager ikke, men den er lige levende under sygdom og sorg, fattigdom og savn, opnåede resultater og skuffelser, tid og evighed. For at kærligheden skal kunne vedblive, må der bestandig ske en forøgelse af tilliden og forståelsen, af hyppige og oprigtige udtryk for påskønnelse og taknemmelighed. Man må glemme sig selv og vise en konstant interesse for den anden.
I mange år så jeg en stærk mand bære sin spinkle, udtærede, af leddegigt plagede hustru til møder, og hvorhen hun ønskede det. Der kunne ikke være nogen seksuel forbindelse mellem dem. Her var et bevis på uselvisk kærlighed. Sådan noget tror jeg er ren kærlighed. Jeg så en god kvinde sørge for sin mand i mange år, fordi han blev ringere og ringere af muskelsvind. Hun opvartede ham i alle ender og kanter, nat og dag, da alt, hvad han kunne gøre, var at blinke til hende som tak. Jeg tror det var kærlighed.
Jeg kendte en kvinde, som bar sin lille, handicappede datter, indtil barnet blev for tungt at bære, så kørte hun hende i rullestol de følgende år, indtil barnet døde. Det hæmmede barn kunne aldrig udtrykke sin taknemmelighed. For mig ser det ud, som det var kærlighed. En anden moder besøgte regelmæssigt sin søn, som var i fængsel. Hun kunne intet få fra ham. Hun gav meget — alt, hvad hun havde.
Hvis nogen mener, at tilfældig flirt er en demonstration af kærlighed, så lad ham spørge sig selv: „Hvis dette smukke legeme, som jeg har misbrugt, pludselig blev vanskabt eller lammet, ville jeg så reagere, som jeg gør nu? Hvis dette yndige ansigt blev vansiret af flammer, eller dette legeme, som jeg har benyttet mig af, pludselig blev stift, eller denne livlige sjæl, som jeg har beundret, pludselig blev helt tom, ville jeg da være lige så fyrig en elsker? Hvis min elskede pludselig blev senil eller symptomer derpå begyndte at vise sig, hvordan ville jeg så være indstillet? „Svarene på disse spørgsmål kunne sætte en på prøve, om man virkelig er forelsket, eller om det kun er den fysiske tiltrækning, der indbyder til upassende, fysisk kontakt. Den unge mand, der beskytter sin elskede mod al brug eller misbrug, imod forhånelse og vanære både fra hans egen og fra andres side, giver sikkert udtryk for sand kærlighed.
Umoral fører almindeligvis en dyb og varig skyldfølelse med sig. Dette er en faktor, man ikke må overse. Disse uløste skyldkomplekser danner grundlag for sindssyge, for det stigende antal selvmord, for hele vrimlen af forvrængte personligheder, for de sår, der vansirer eller udsletter enkeltpersoner eller hele familier.

„I skal gifte jer"

Det unge par sad stadig foran mig. De talte om muligheden af fremtidigt ægteskab, tilsyneladende for at gøre indtryk på mig, og de blev lidt forskrækket, da jeg meget

bestemt sagde til dem: „I skal gifte jer — og det omgående." Og jeg citerede dette skriftsted:
Når en mand forfører en jomfru, der ikke er trolovet, og ligger hos hende, skal han udrede brudesummen for hende og tage hende til hustru. (2. Mos. 22:16.)
Og en anden udtalelse fra Moses:
Når en mand træffer en jomfru, der ikke er trolovet, og tiltvinger sig samleje med hende, og de gribes på fersk gerning ... skal han tage hende til ægte, fordi han krænkede hende; og han har ikke ret til at skille sig fra hende, så længe hen lever. (5. Mos. 22:28-29.)
De blev nærmest rædselsslagne ved forslaget om omgående ægteskab, og han protesterede: „Jamen, vi kan da ikke gifte os. Vi er slet ikke færdig til at gifte os, vi har jo ikke fået vor uddannelse endnu. Vi har ikke noget erhverv. Vi er slet ikke parat til at danne et hjem."
Men så spurgte jeg, lige så venligt, jeg overhovedet kunne: „Hvorfor styrtede I jer så ind i denne situation? Hvorfor udførte I den handling, der kunne gøre jer til forældre? Hvorfor indlod I jer i sådanne forbindelser, der kræver et hjem, et erhverv, en stilling? Jeres uansvarlige handling klassificerer jer som højest umodne. I kender ikke betydningen af at påtage sig ansvar, men I har forhastet jer med at spille voksne. Nu må I bære jeres ansvar så godt, I kan.
For at kunne leve med sig selv må folk, som overtræder, vælge den ene eller den anden af to muligheder. Den ene er at dulme samvittigheden og overfølsomheden og fortsætte med overtrædelsen; den anden er at lade angeren føre til fuldstændig erkendelse, omvendelse og tilsidst tilgivelse."

Overtræderens vej er tornefuld

Ingen kan nogen sinde få tilgivelse for en overtrædelse, før der er sket en omvendelse, og man har ikke omvendt sig, før man har blottet sin sjæl og indrømmet sine hensigter og svagheder uden undskyldninger eller forklaringer. Når man har indrømmet, at ens synd er netop så stor, som den virkelig er, så er man klar til at begynde at omvende sig; alle andre elementer af omvendelsen er af mindre værdi, indtil erkendelsen foreligger totalt. Så kan omvendelsen udvikle sig og tilgivelsen til sidst opnås.
Overtræderens vej er hård, vanskelig, lang og tornefuld. Men Herren har lovet, at for alle de synder og fejltrin, der ligger udenfor de nævnte utilgivelige synder, findes der tilgivelse. Men det tager som regel længere tid at klatre tilbage op ad den stejle bakke, end det gjorde at glide ned ad den. Og det er ofte meget mere vanskeligt.
Når en fuldstændig selverkendelse har bevæget en til at begynde et nyt liv, når ens bønner er blevet mangedoblet, når fasten i ydmyghed er blevet forstærket, og gråden er blevet helliget, så begynder omvendelsen at udvikle sig, og så kan tilgivelsen endelig opnås. En vigtig tanke, som ingen må overse, er profeten Amuleks udtalelse:
Og jeg siger atter til jer, at han ikke kan frelse dem i deres synder ... og han har sagt, at intet urent kan arve Himmeriges Rige; hvorledes kan I da blive frelst, uden at I arver Himmeriges Rige? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder (Alma 11:37.)
Men til dem, som har brudt kyskhedens lov, og som har rettet sig efter ovenstående, er der et løfte om tilgivelse; og Herren pålægger lederne i sin Kirke, at når de pågældende har omvendt sig totalt, „skal I tilgive dem."
Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke i hu. Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem. (Lære og Pagter 58:42-43.)

Basunens toner

„Eller hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp?" (1. Kor. 14:8.)
Jeg tror, at Zions ungdom ønsker at høre basunens klare og umiskendelige lyd, og det er mit håb, at jeg kan spille melodien med nøjagtighed og præcision, således at intet ærligt menneske nogensinde vil føle sig usikker.
En tvesindet mand er ustadig på alle sine veje ... Salig den mand, som holder ud i prøvelse; thi når han har stået sin prøve, skal han få den livets sejrskrans, som Gud har lovet dem, der elsker ham.
Ingen må sige, når han bliver fristet: „Jeg fristes af Gud"; thi Gud kan ikke fristes af noget ondt, og selv frister han ingen; men enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær; derefter, når begæret har undfanget, føder det synd, og når synden er fuldvoksen, avler den død. Far ikke vild, mine elskede brødre! (Jakobs Brev 1:8-12-16.)
Far ikke vild! hverken utugtige eller ... ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der øver den ... skal arve Guds Rige. (1. Kor. 6:9-10.)
Mennesket er skabt i Guds billede. Han er en gud i sin vorden. Han har Guddommens spirer i sig, og han kan, hvis han er normal, tage sig selv i nakken og bogstavelig talt bevæge sig fra det sted, hvor han er, derhen, hvor han ved, han skal være.
„Vær vise i jeres prøvelses dage, affør jer al urenhed; bed ikke om noget, som I vil fortære i vellyst, men bed med urokkelig fasthed, at I ikke falder i fristelse, men at I må tjene den sande og levende Gud." (Mormon 9:28.)

O

Uenighed – og lykke i hjemmet

AF RICHARD L. EVANS

En meget vigtig ting for glæde ved livet er, at der er harmoni og lykke i hjemmet. Og dette afhænger trods alt af venlighed og karakter — og ganske almindelig sund fornuft. Hvorfor, åh hvorfor lader mennesker, som lever i dette livets tættest knyttede forhold, uenighed og misforståelser ødelægge hjemmets fred og lykke? „En slags uenighed klarer luften ligesom et godt kraftigt tordenvejr," skrev Dorothy Walworth. „En anden slags uenighed . . . efterlader uhyggelige ar og bitterhed, som eventuelt kan ødelægge et ægteskab . . . Da Cæsar krydsede Rubicon, kunne han ikke vende tilbage og få alting, som det havde været tidligere . . . Hvis du i skænderier siger ting . . . og viser en djævelsk evne til at bruge netop de ord, som sårer mest, hvis du ubarmhjertigt rager op i alle tidligere fejltagelser og ubesindigt ødelægger selv de lykkeligste af dine minder, kan du ikke gå samme vej tilbage og få dit ægteskab nøjagtig, som det har været tidligere . . . Hverken mand eller kone bør tage de ting, der bliver sagt efter en udmattende dag, for alvorligt . . . Når man er træt eller spændt eller ilde tilpas . . . vær venlig. Nu om stunder har vi alle noget bedre at få tiden til at gå med end at kæmpe med dem, vi holder af . . . Forsøg ikke at vinde en diskussion bare for at vinde. Din mand eller kone er ikke din rival, det er ikke en, som du må vinde en luset sejr over. Uenighed bør altid bringes ud af verden. Det bør ikke være sådan, at to mennesker går og surmuler i flere dage . . . En eller anden burde sige: „Jeg er ked af det." Vær ikke for stolt til at sige, at du er ked af det . . . Stolthed er for dyr . . . Insister ikke på altid at have ret . . . Et sidste ord til advarsel. Hold jeres skænderier for jer selv. Offentlige udbrud er det værste, der kan ske. Der er kun ét middel mod dette: — hold mund!"* Når alt kommer til alt er det et spørgsmål om karakter, belevenhed og sund fornuft. Vær ikke bange for at sige, at du er ked af det. Og når en eller anden siger dette i oprigtighed, så accepter det. Lad ikke stolthed, hårdnakkethed eller dumhed ødelægge hjemmets fred og lykke.

* Dorothy Walworth, „Don't Be Afraid to Say You're Sorry," Good Housekeeping, April 1942.

O